

דרכי נועם

שיעורים בעבודת ה'
לאור דברי רביה"ק
מוהר"ן מברסלב זיע"א

סימן ל"ה שיעור י

תורה ז' תניינא שיעור ט

ישיבת מאירת עיניים

ברסלב ירושלים

tateziser@gmail.com

סימן לה שיעור י', כז כסליו תשפ"ו, נר רביעי

רבינו נותן לנו פשטות השינוי שצריך לקבל, ובוודאי נזכה להשתנות לגמרי. המתנה שרבינו נותן לנו מיד בתחילת המאמר הזה, לשוב לה', רבינו רוצה לתת לנו זרקא, שהזקה אומר איך שהשכינה, כלומר הנפש שלנו עובר במציאות עוה"ז הסתרה, שליחות כזאת בתוך הגוף, בכל מה שעובר בעולם הזה, אהה.

אבל מה, הצדיקים פועלים שהם מעלים אותנו לאור השבת, למנוחת הנפש, למציאות של אמת, האמת מתגלה, מקום של קרבת ה' וחיים אמיתיים.

ושם למעלה יש כל מה שצריכים, אין מה לדאוג. מה שעובר עלינו שאנו לבד בעוה"ז, בתוך חושך, פרנסה, צועקים פרנסה, ובראות, וצריך ישועה. מסובבים עם כפירה, מוקפים עם שכחה, כמעט אי אפשר לקיים התורה, יש יוונים, יש רמאים שמגבירים את החושך ואי אפשר לזוז.

כל שבוע יש לנו שבת, יש ימים טובים, ויש בבוקר תפילין, ואיפה ההתחלה, בא נשוב לה', איך שבים להשי"ת, הצדיקים מגלים לנו, הרבי אומר ששייך לנו מה שרשב"י והבעש"ט גילו בעולם, שיש תשובה, לשוב לחשוב מהשי"ת, לקיים שויתי ה' לנגדי תמיד, לחשוב ממצאות ה', שהוא לבדו ברא את הכל ומחיה את הכל, והוא נמצא בכל דבר. בכל דבר עובדים את ה'.

ישאל האדם, וכי אני יכול לזכות לדבר כזה, והרי המחשבה שלי נמצא בתוך דאגות, צער, תאוות, ודברים מאד לא טובים, יאוש. אומר רבינו, לא לא, אני יעזור לך, זהו חנוכה שבא לעזור לנו מתוך היאוש והריחוק הזה, לגלות שה' יודע מה שעובר עלינו. הוא תיקן לנו מטוס כזה, חללית כזאת, בקלות יוצאים מזה, עיקר העליה הוא יציאת מצרים, יוצאים מכל הנפילות. עיקר העליה של האדם שזוכה לתשובה, להתגבר, להתחזק להיות אדם אחר לגמרי.

זהו הכח שמתחילין עכשיו בתחילת השנה, החג הראשון הוא חנוכה, הוא ענין של זרקא,

בכל ערב שבת החיות שלנו מתבטל, והעולם נכלל חזרה בתוך הרצון של ה', המציאות שמחיה את העולם, התפשטות הקדושה של השכינה עולה למעלה, ורואים את זה בנר שבת, בשבת רואים בעוה"ז אור אחר, מבינים מתוך אמונה ושמירת שבת, ומנוחה של שבת, זוכים לתודה והודאה, וזוכים לשיר ולרנן לה', זוכים לצאת מהקליפות. וזה מה שיהודי זוכה.

ה' שבר מליוני כוחות של קליפות והסתרה וקושי של עוה"ז, הצורך של כל מה שצריכים, הולך דרך הקליפות. יש בעוה"ז הרבה קשרים, כוחות מעליהם ועולמות כאלה של קליפות, ברגע שאדם נכנס בברית, ה' בוחר בך, וכל הקליפות בורחים.

אין לאדם מושג מה זה ההפרש בין יהודי לגוי, ומה השליחות שלנו, כל הבריאה נברא רק למי שמתקן את העולם ע"י מחשבה של אמונה ואהבת ה', ושיתדבק בהשי"ת, זה שליחות מופלאה.

העולם קיים כבר ששת אלף שנה, כל הגויי הארצות לא

יודעים למה הוא חי, מונחים בקשרי הקליפות. אותנו הוציא מכל קשרי הקליפות, כמ"ש בזוה"ק שהקליפות קושרים את האדם, אנו מרגישים את זה, וצריך להתחיל לצאת, הקשרים האלה מפיליום את האדם ומחטיאים אותו, מבלבלים אותו.

חנוכה צריך להתחנך, שאני בודאי יכול להוציא לפועל להיות כרצון ה', בכל מה שעובר עלי שאני מרגיש את הקשיים, כוחות הרשע האלה שמסבבים אותך בכל דבר, כל דבר שאתה רואה, אתה רואה קליפת נגה כאילו יש ארץ, כאילו יש אבן ועץ, אתה רואה טבע, כאילו צריך לאכול, זה נקרא נפילת מדת הוד. דבר שתופס אותך דוה, הוד של קליפה.

איי צריך את זה וצריך את זה ואת זה, וממילא אין ל ואת השמחה של עומד לפני מלך ומשרת לפני המלך בשמחה, שזה עיקר היראה ואהבה, וכל מציאות הקדושה זה הוד המלך, להעביר את הנגה, נגה בגימ' חן, הוא רואה את החן המופלא שיש לי לפני המלך שעושה נחת רוח לה'. וכל הבריאה נברא רק בשבילי, כל הועלמות זה עילה ועלול כמו דריידל.

בסביבון דריידל יש ש'פל, מציאות כל מה שנעשה בעולם, וזה נלקח מה'גלגלים, מגנטים ואטומים, ויש נ'בדל שזה כוחות פנימיים דקדושה שזה מלאכים, המלאכים לוקחים מהעולם יותר עליון, היולי, וזה בכל עולם, בעשיה יצירה בריאה, ולמעלה ההיולי הראשון הוא מלכות דעתיק, כל הבריאה הוא חומר וצורה, צורה שעושה חומר, צורה שעושה חומר, הצורה הראשונה זה החיות אלקות שמתלבש ומתלבש. וזה הן בכל עולמות דקדושה, והן בכל עולם יש רל"ו רבוא פרסאות, וזה מתחלק לשש מאות אלף שלכל אדם יש שליחות בכל העולם כולו, ולכל אדם יש צירופי אותיות וכוחות מיוחדים, ובה יש תענוגי עוה"ב לנצח נצחים, איזה רב טובך אשר צפנת ליראיך.

לכן הוא ברא את הכל, כי אנו בכל יום מכניסים טונות של יהלומים, כשמברך שהכל נהיה בדברו מתקן את כל המים של הימים, בעוגה יש כמה דברים, כמה מיני עוגות, קמח, ביצים, סוכר, כמה דברים, כן בכל דבר יש ד' יסודות. ככה היה רצון ה' שיהיה ד' יסודות, כל יסוד מתדבק למעלה. ובכל דבר אנו מחזירין את הכל לה'.

זה עיקר המחשבה של האדם, יש שמבין בכליות, ויש שמבין בפרטיות והולך עמהם, כל דבר מושרש בחסד או בגבורה או בתפארת, או בנצח, או בהוד, הכל מושרש בהשי"ת ואין עוד מלבדו.

השי"ת יודע להחביא את זה וואו וואו, למה החביא, כי זה המציאות שצריכים אותנו, כל דבר מה שמביאים לפניו זה בהשגחה פרטית, היה צריך לעבור את המחשבות האלה והצער הזה, כדי ששם יאמין בה' ויבטח בה', בשביל זה הוא חי, ע"י שיש לו את הבטחון באותו היום והשעה, עי"ז הוא מקרב את העולם לה', ונמשך ישועה. ע"י קצת אמונה.

רבינו מגלה איך זוכים לרצון, מחשבה שרוצה לחשוב מה'. ההתחלה הוא זרקא. שהשית רחום ומראהלך את הכל, לוקחים אותך וזורקים אותך למעלה, ואתה מבין שיש שקר בעולם, היוונים אומרים שיש טבע, שקר, סופיה וספארו, עברנו אלפי שנים בפסיכולוגיה שלהם, כל השטות שלהם

כוזבות, והגוף טמא בירידות ונפילות. נפלו לגמרי, הכריחו אותם להקריב דבר אחר לעבודה זרה, ולעבוד בשבת, וחינכו ללבוש בגד יווני עם ניגון יווני, כולם נפלו וירדו, לא היה למי לדבר, איזה נסיונות. גנבו את כל הכסף. וזה נמשך הרבה שנים.

פתאום כמה אנשים קמו, חשמונאים אמרו שאני רוצה לחשוב מה', לא רוצה פילוסופיה של שקר, רוצה לזכור שאין עוד מלבדו, ה' נתן לי מצוות כאלה, הם פועלים ככה, שמחה וחיים כאלה, והשני עושה מצוות ואין לו חיות, אדם עושה רבבות מצוות בכל רגע, שס"ה לא תעשה שהוא לא חוטא, ועושה את זה בשביל ה', בכל דיבור, או חסד בבית, ויש לך פיאות וציצית בכל רגע, אדם לא רואה מה הוא פועל.

רבינו לוקח אותנו זרקא, כמו החשמונאים שיצאו מהיאוש, כולם היו בחטאים ועונות הרבה שנים, הם קמו להחזיר את הכל, את עבודת ביהמ"ק מציאות היראה ועבודת הקודש, מציאות אהבה וקדושה ותשובה שלימה. אנשים הסתכלו עליהם מתוך יאוש, כמו אדם מיואש לא מאמין שיש לו תקווה.

הם צעקו 'מי לה' אלי', 'מי כמכה באלים השם', הוא מחביא את עצמו כאילם, אבל הוא תמיד עוזר.

כמה אנשים התאספו ללחום נגד הצבא הכי אדיר בעולם, היוונים היחידים שהיה להם צבא אדיר, כמו טנקים אנושיים ופילים, חיצים משובחים, וכידונים, ושלחו תגבורת, יוון זה לא רחוק מפה, ספינה יום וחצי מפה.

ופלאי פלאות, איזה שינויים בטבע צריך להיות בשביל נס כזה, זה יותר גדול מיציאת מצרים, שם לא קמו כמה חברה על פרעה לשרוף אותו וגמרנו כל הסיפור, למה לא קמו כמה חשמונאים לגמור את מצרים ולנסוע עם אוטובוסים לארץ ישראל? חנוכה זה כן היה.

אדם צריך להאמין שאצלי יהיה ניסים, אני חלש בלי כח, יהיה לי כח, יהיה לי דירה, יהיה לי פרנסה, אתה חושב שיהיה, יהיה, תתפלל ותאמין שה' שומע, מי שבוטח הוא חי, מי שבוטח יש לו אמונה ומחשבה. ומתפלל. מי שדואג לא יכול להתפלל.

בדרך כלל אדם נופל וחושב שאין לו חלק לעוה"ב, אני לא עובד את ה', אני לא לומד כמו פלוני, ולא צדיק כמו פלוני. ה' לא רוצה את זה, ה' בחר בנו ונתן לנו את המצוות, אנו מלאים מצוות ורוצה שאנו נשמח עם המצוות, שנדבר תמיד אמת בלב, דובר אמת בלבבו, נר דולק עם אמת, מדליקים את הלב עם אמונה שלימה שאני עובד את ה' בכל עת.

בעבודת המחשבה יש עבודה תמידית לפני ה', בעוה"ז צריך לישון, ולנוח עוד פעם עוד פעם, ויש לו שינה של עייפות ובלבולי סתם, כל מיני דברים שדופקים את הראש לא במקום, ויש מה שאדם צריך לעשות כל היום, לחשוב מחשבות. כשהכל ריבוי אור, אינו יודע איך לתפוס את ה'. יש נקודה טובה, פשוט, זה עיקר הזמן בחנוכה מתחילין מחדש ללמוד שיעורים קבועים, יושנים כדי לקום, פרנסה זה צרכי השכינה, לא שייך אלי, תגיד את זה לבנק וזה יעבוד. אחד צוחק, אני אומר לך שזה כן יעבוד. משא ומתן ואוכל,

נמצא במחשבים באל הכל זבל גדול, רק איגואיסט ושקרן ומשוגע. על מה העולם עומד, ה' נתן לנו תורת אמת וחיי עולם נטע בתוכינו, אבל המלחמה שלנו.

יש כהנים כהן לא"ל עליון, ממלכת כהנים, שרוצה לעבוד את ה', להקריב את העולם לה', כהן בטבע הוא כעסן, כי שולחים אותו למטה, עבודה קשה בביהמ"ק. בלי נעליים בקור מסתובב ועושה עבודות, ולחשוב כל מיני פרטים, חכם עובר עליו צער גדול, ובזה מקרב את הבריאיה חזרה לה'. כהן חשמן, יודע שהוא חשוב אצל ה'. חש"מ"ן, חש מהר מהר להעלות מיין נוקבין לה'.

וזהו מסירות נפש שאדם ממוסר נפשו על האמת, האמת שצריך להיות בשמחה, האמת שה' איתי, האמת שהשכר אין לשער ולספר, האמת שה' יעזור לי, אל תדאג, עובר עליך, עוד תפילה ועוד תפילה יהיה ישועה, כל מה שנעשה בעולם, עם תפילה משנים את זה, רק תאמין בתפילה תראה ניסים, כבר ראית ניסים, ה' צריך תפילות. עיקר הנחת רוח הוא התפילות. והתודה והודאה מעלה את כל הבריאיה ומקדש אותו.

ועיקר המחשבה הוא הצדיקים, שהמחשבה שלהם לא דרגה פשוטה של מחשבת נפש רוח, אלא חיה ויחידה שנכלל באלקות, ואנו לומדים מה זה מחשבה מהצדיקים, לומדים מהצדיקים מה הולך פה, שכל הבעיות שיש לך, זה רק בגלל שאתה דואג, לא מתפלל.

בזוה"ק כתוב מה זה חנוכה, אחר שנגמר המבול, יונה הביאה עלה זית טרף בפיה, זה רמז לשמן חנוכה, כ"כ בזוה"ק. יש מבול שהורג את הכל, ומשגע את האדם, מבול ממש. חנוכה מתיחל תיבת נח, יש סיפור שמתחברים לקדושה, מתחילין לקדש א תהינצ"ה"ק של עוה"ז.

בר"ה נבראו ניצח"ק חדשים, מקבלים דרך להתחבר לקדושה, דרך שיצמח ויהיה קיום לדומם צומח חי ומדבר, שיהא דרך לתקן אותם, ונמשך פרנסה ובריאיות כל אדם, ונמשך שאדם יוכל לחיות בעוה"ז.

שנה לשון שינה, כלומר המעברים בדיוק לפי המדה שלך, זה בשבילך, עלה זית זה מרירות, מר מאד, כותשים ויוצאים השמן, פנימיות. היגיעה, זית טרף, עובר טריף, ויש מבול של כפירה ואפיקורסות וצרות ובעיות. אבל אני יודע מתיבת נח, תיבה של תורה ותפילה.

בזה אנו באים לתיבת נח של רבינו, בימי חנוכה, נכנסים לתיבת נח של רבינו, זה הזמן שמתחילין, יש אור גדול, צוהר לתיבה, רבינו מלמד לנו שאני לוקח את הנשמה שלך ומראה לה זרקא, זורק אותך לדבר אמיתי. תסע איתי לנסיעה הזאת.

אורח נכנס לבית והרים אותך, פורח באויר, סיפור נורא שרבינו סיפר בחנוכה. מראה לנו בסיפור הזה שחנוכה מעלה אותנו טיסה בחלל, איך אנו מקבלי סאת זה, תלוי כמה שאנו עוסקים בתורה ותפילה ושומעים מאי חנוכה, מה זה נס, נסים הוא שה' פשוט התגלה שהוא כן פה, כל הזמן שאתה לא רואה אותי אני כן איתך.

נס כזה שהיה בזמן ביהמ"ק, התגברו בבל פרס ואח"כ היוונים, באו עם דעות כוזבות להכניס את זה בכח לכל אדם, זה עיקר הבעיה שלנו, יש לנו שמן טמא, דעות

דרכי נועם

לשוב בתשובה בפשטות, להחזיק מעמד להתגבר על היצר הרע, ולעשות מצוות ולהתפלל, תתחיל, ועיקר התשובה שתתחזק שה' איתי ואצלי ועומד כאן תמיד, אין שום מרחק מה' בשום פנים ושום אופן ושום דרך וענין, אם נפלת, תקום מיד, תשובה תעשה כשיהיה לך ישוב הדעת, עכשיו תהיה בשמחה ותדבק נקודת האמת שבלב שיש בך טוב, תגדיל את זה, תעשה מזה ניגון נפלא, זה לא קטן, זה אלקות ממשי, זה מליאדי מלאכים ועולמות עליונים, תגדיל את הנקודה טובה, זה אלקות זה לא נקודה, זה כל העולמות. השי"ת מתפאר איתך, זה תכלית כל העולם, ה' נהנה ממך, אין שום הבדל, שום פירוד, כי מלא כל הארץ כבודו, ה' נמצא פה, אני מכבד את ה', הגוים החיות וההרים לא מכבדים אותי, רק אני.

זהו נקודת האמת, שמן טהור, פה נדלקים, כשזה מאיר בלב האדם. מתחזק מאה אחוז. אח"כ ישוב בתשובה. כשמתחזק צריך להיות בשלימות ולא להסתכל מה חסר לי, כי תמיד יש מיד איזה תאוה או דאגה, כשמתחזקים צריך ללכת עד הסוף, רק חיזוק חצי שעה, פעמיים ביום רק דביקות וגדלות בלי שום חסרון כלל. כמ"ש בסי' ל"ג, דבר ראשון לדעת שה' ממלא כל עלמין וכו' ולית אתר פנוי מניה, תיכנס בתוך המציאות ה' שהעולם שלם עם ה', כל דבר הוא רק דריידל, אנו מסובבים את הכל, מעוררים את ה', היולי, היולי של עוה"ז זה השורש המגנטי הזה, זה עולה, מעולם לעולם, למעלה זה כתר מדות הרחמים זה היולי העליון, מעוררים את הרחמים עם ה', מסבבים, שכל דבר שבעולם ככה, משתנה, הנה עני והנה עשיה, הנה התבלבל והנה התיישב בדעתו, ירידה לצורך עליה, איפה שאתה נמצא, מיד אתה עולה, וככה זה נהיה כי אתה מאמין בה', זה מציאות האדם ומציאו תביהמ"ק, אתה למטה ואתה למעלה.

בן אדם קטנציק כזה, והוא מנהיג את כל העולמות, זה העיקר האמונה, זה המציאות ה' איתנו, דאורייתא ודרבנן במחשבה דיבור ומעשה, אנו מנהיגי סאת כל הבריאה, איך יכול להיות אש נר קדוש, שמן עולה, זה נקרא זרקא, שעולים מתוך החושך חזרה להאמת, עולי סלמעלה

כשמתחזקים, רק התחזקות עד הסוף, ואח"כ ידע שעוד לא התחלתי, הצדיקים היראים את ה', תמיד רואים שלא התחלתי כלום, לא בעצבות, אלא שאני הולך להתחיל מעכשיו, כי בלי התחזקות אדם תמיד מאבד וחושב שהוא רחוק מה', חושב שלא יצליח ללמוד ואין לו עוה"ב, לא עושה כלום בגלל זה, צריך להדליק את הנר למטה מעשרה טפחים שה' כן איתך

חנוכה ופורים הוא עיקר המלחמה נגד המצב של עוה"ז. וכך נעשה קשר שאנו יכולין להמליך את ה' בעוה"ז, על כל מה שעובר עלינו, להתחזק לצאת ממצב החושך והנפילות. ולבא לאור השכל.

כי עיקר האדם הוא רק השכל, יש דברים שאי אפשר לעשות, אבל השכל אפשר תמיד, השכל הוא תמימות ופשיטות אמונה, וזה עיקר התשובה שיש לך שכל, יש לך מציאות כזה של נר, שאתה יכול להדליק את הנר, את הראש.

הראש של האדם הוא מדומה, צריך לדעת את זה שכל מה שאני חושב מאה אחוז דמיונות בלי ספק. רק מה שחושב על אמונה הוא אמת, הזוה"ק מגלה מה האמת. זרקא,

כל מיני בירורי ניצה"ק, מעומק הקליפות, שזה ענין י"ב נשיאים והעגלות, סודות נוראים מאד, מה שיעקב ויוסף, יוסף שלח עגלות, זה הכח לשבר תוקף הקליפות שחוזרים על עצמם, ובזה נופלים, איך שייך להעלות את הניצה"ק,

כשהיה ביהמ"ק קיים היה כח של קדושה וטהרה, מה עושים אחר החורבן, והרי גם בזמן ביהמ"ק כולם נפלו, איך מתחילין הכל מחדש, ה' עשה פלא, ואמר שאני פה אתכם יותר מיציאת מצרים, התחלתי את האהבה ביציאת מצרים, גילוי אלקות לנשמות ישראל, בחנוכה היה יותר, בתוך מקום שעשה ה' שתשכח מיד, היה נצחון כזה גדול, ואעפ"כ נשארו כיסי התנגדות, נשארו אצטדיון באמצע משחק כדורגל בירושלים, ולמעלה טיהרו את היכליך וקדשו את הכלים וחיפשו להתחיל את העבודה, להדליק את הנרות. אין שמן. פלא ונס כזה, התגלה להם פך שמן טהור, ראו בזה שה' איתנו, והרי זה לא ידלק זמן רב, השיגו פך שמן טהור שזה כח התשובה, כי אנשים לא היו אנשים, כולם היו במשחק כדורגל, כל הציבור לא היו בביהמ"ק, לא היו מלובשים כראוי, מוזיקה יוונית ושאלו תחתית ה' ירחם.

אבל התחזקו להדליק את הקצת, פך שמן שחתום בחותמו של כה"ג, נקודת האמת שכן שייך להתדבק בה' מכל מקום בעולם.

התחלנו להתעורר שאדם צריך לדעת שיש לי דעת, לחשוב שה' איתי, אין מרחק מה'. ה' איתך, בלי סיבות. השליחות שלך לעשות מצוות זה תמיד, המצוה התמידית זה אמונה ושמחת המצוות. ויש לך מצות תמיד, ברית פיאות זקן יציאת ברכות, משום מה יש לך מצוות אלא שזה טמא אצלך, לא מאמין בהם, תסתכל על המצוה שעשית, תתעורר, ה' יש לו עכשיו נחת, הוא שמח איתי, המלך מחייך, מראה לי אור הפנים.

אדם מלא מצוות כרימון, התורה מקדש את האדם בכל רגע, בלבוש, דאורייתא ודרבנן, וחסד בבית, ושבירת הרע, דבוקים בה', וגם ישנים שיהיה כח לה', ואוכלים כדי לתקן, בכל דבר גשמי יש עבודת ה'.

כל מה שנופלים בגלל היאוש שטימא את השמנים, נדליק פך שמן טהור, נתחיל עם מצוה אחת, נתחיל עם זה, וזה התעלה לרצון למעלה, ועשה תיקון גדול מאד, זהו זרקא, שנפתחו י"ג מדות של רחמים, כמו הרחמים שנפתח ביציאת מצרים, ומה שפעל משה רבינו רחמים וסליחה ומחילה, והתחדש כל קדושת ביהמ"ק וכולם שבו בתשובה.

באמצע הכדורגל אחד צעק, הדוסים האלה חוגגים שם, והם שמחים ורוקדים כי הדליקו את המנורה, צחקו עליהם הרי אין שמן טהור היום, אין דבר כזה היום, לא האמינו, עד שראו, הנר האיר לתוך הנשמה, זהו זרקא, היחוד העליון, האיר גם היחוד האמצעי שאתה יכול להתחבר לה' מכל מקום, ולראות רמזים איך להחזיק מעמד, וכן האיר למטה שהעיקר זה אמונה, נקודת האמת בפשיטות שאתה יכול להתדבק בה' בכל מקום, הדלקת הנ"ר הוא רמ"ח איברים וימין ושמאל, הרי נ"ר, כולם חזרו בתשובה. ועשו תיקונים כנראה וואו. כי חנוכה מקדש ומטהר גם היום בכח הנח"ל נובע, נח"ל ר"ת להדליק נר חנוכה, מטהר מכל הטומאות והכתמים, זה הכח של רבינו.

הרבי בא אלינו ומבקש ממך, תדע שבוודאי שאתה צריך

תיזרק לאור השכל העליון.

העולם מלא דמיונות. נכון צריך פרנסה, תבטל את זה, ההתחלה הוא כעס, מי שנכנס כאן, אתה שואל 'מה הוא עושה', בדיבור אחד מפסיד את הכל, הדיבור קובע, תגיד 'ישתבח שמו'. תהיה שמח. כשאתה אומר דיבור של עצב וכעס, תשוב בתשובה, תדע שזה לא דרך, וכן בנפילה, לא אומרים 'נפילתי', אלא 'אני חוזר מיד להשם', ותמיד שמחה וחיות. וכן להכניס בבית החיות הזה, רק ככה יש בית יהודי.

זה הנר שצריך להדליק בבית, לכל אחד ואחד, שכל אחד יראה השמחה והחיות.

בנרות חנוכה יושבים לפני אחד שמרחם עלינו, כסליו ר"ת וירא ה' כי סר לראות, זה כתוב בסנה, משה רבינו רואה אותו בוער, וירא ה' כי סר לראות, משה רבינו ירד אלינו, איך יתכן אנשים בעוה"ז שיזכו לדביקות ויראת ה', הרי אין להם שכל, ס"ר בגימ' י"פ שם הויה, אור הדעת. רבינו הוא היחיד שיורד לכל אחד ואחד, ומגלה דרך, אני חותם על זה, רק תהיה בשמחה ואני יעזור לך, אבל תהיה רק בשמחה, גם כשאתה מרגיש לא טוב.

עלה זית טרף בפיה, שמן קדוש, זית מרירות, טורף אותי, אבל אני בתוך תיבה, לא בעוה"ז כלל, רבינו הוא היחיד שזורק אותנו לעולם של אמת. כן, צריכים בודאי תורה ותפילה כמו שנראה מיד, הבעש"ט גילה את הזוה"ק שכל אחד צריך להיות רק מלא אמונה. בעולם אחר, עולם של השגחה, עולם של ניסים. מתוך מצב שאי אפשר להתחזק, גם בחנוכה לא יכול לעשות עסק מנס, השתגע לגמרי, שם כולם היו אפיקורסים לא התפעלו מהנס, זה המצב שלנו. אבל הנר מגלה שה' רוצה בנו, למטה מעשרה טפחים במקום שאין שם נבואה והרגש טוב, יש שם לחץ ועצבים וצברות כמו ישראלי מצוי, פחדים ובלבולים.

פה למטה מעשרה יורד האור ומעלה אותך חזרה. זה פלאי פלאות שיש רבי שחותם על זה, תעשה את זה.

הדרך של רבינו להכניס בנו אמת, עיקר המלחמה של האדם שלא יהיה לו מיתת לב, בלי רגש, תחיה, אל תשאיר מיתת לב, תחיה את עצמך במשהו, אפילו שאתה מרגיש כך וכך, ה' ירחם אתה לא רוצה להגיע לבית משוגעים, תאמר אני לא רוצה, לא רוצה. אנחה אחת, איי איי, אתה מתקן את זה. רבינו פועל שיש מדות הרחמים אפילו באנחה אחת, התחלה חדשה, עלה זית טרף בפיה, סר לראות בצרתן של ישראל שעובר עלינו כזה ריחוק וקושי, עוד תפילה ועוד תפילה תבוא הישועה, רק תאמין, תדבק את עצמך באמונה, וללכת בדרך של הצדיקים, תמיד לקיים שוית, זה כלל גדול בתורה, להמשיך על עצמך יראה פשוטה לפני ה', ולחשוב מה'.

זה הכח שנמצא בנשמה שלנו, זה המציאות של עם ישראל, וזה פועל ומייחד ומעלה ומתקן, כי בשורש הנשמה שלנו, קודש ישראל לה', ה' קידש אותנו. בעוה"ז הגשמי הוא מלא אושר, שקים של יהלומים שיש בכל דבר בעוה"ז, הוא מלא כבוד ה', למעלה אח"כ אין הדבר הזה, רק כאן, ועיקר האדם הוא המחשבה, כי המחשבה עושה הכל. אדם מתפלל בלי מחשבה, עושה באמצע שמונה עשרה שהכל נהיה בדברו, לא יודע מהחיים, המחשבה הוא דביקות ורצון, הרצון מתעורר תמיד, זה המציאות של יהודי,

שהמחשבה פועל הכל, איפה שאדם חושב שם כל האדם, ומה אדם חושב, מה שהוא רוצה. והוא טוען שזה לא הולך לו, כי לא רוצה, תאמר שאני רוצה וממילא אתה רוצה, וכשזה לא הולך, בא רבינו ללמד איך להדליק נר חנוכה.

דבר ראשון תיזרק, תקח את כח הקדושה של רבינו שמכניס מדות הרחמים, ומחדש את הטוב שלנו, ומדליק את הנרות שלנו, מביא שורש הנשמה, מחדש קדושת כל ישראל, נגד טומאת יון ומה שעובר מסביב כל מיני רשע וגזילות, זורק אותנו חזרה לאור הפנים, אור תורת הצדיקים, אור הפנים שהצדיק מביא, קדושת הצדיק, כמו שיש אור שבת ויו"ט ושופר ומצוות שאנו כבר יודעים שזה התגלות כבוד ה', יציא"מ וקבלת התורה, זורקים אותנו חזרה להמקום שלנו.

אח"כ צריך לקיים קנה חכמה קנה בינה, הולך לאט לאט, ותרב חכמת שלמה, להתחנך לאט לאט, לחנך את המחשבה לחשוב משהו מדברי הצדיקים, לחשוב איזה ענין מאלקות ואמונה, ה' ברא את השמש והירח, וחושב קצת בתפילה ותהילים, ויש לך מספיק דברים מה לחשוב, מספרי רבינו, ותתחיל לחשוב מזה, הם תורה והם מדברים מהמצוות התמידיות. אנכי ה', והשגחה, ואחדות ה', שמע ישראל, ה' אחד, ואהבת, ויראת ה', ולהאמין שה' נהנה ממני, וזה נכנס תמיד לאיזה מחשבה שנכנס בך, ה' נהנה מאיזה מצוה שיש לך, ומדחה כל רע. זה נקרא הדלקת נר.

מדליק ונכבה, וחוזר ומדליק, וכך יוצא מההרגל שלו, ומתקרב לחיים של משמעות, וזוכה לשוב בתשובה, והוא רואה מה זה שבת כמו פעם ראשונה, תפילין פעם ראשונה, חנוכה זה שמחה של כל המצוות. מדליקין נר, להתחיל מחדש לראות מה זה אור.

במאמר זה רבינו מתייחס למה שעובר עלינו, דבר ראשון תסמוך עלי, רק תתבטל למציאות שאין עוד מלבדו, ה' נמצא כאן, ואתה חושב עליו, ותאמי נשאתה עושה, בכל מחשבה אתה פועל, לא עשית? תן פרוטה צדקה, תמיד פועלים, ותדע מהחשיבות של כל מחשבה דיבור ומעשה טוב, ואל תתרחק משום דבר, אל תדאג מהעוה"ב ושום חשבונות, זה אח"כ, בינתיים תהיה רק בשמחה. ואח"כ תלמד שו"ע ותקיים את התורה ותלחם ביצר הרע ותתגבר, דבר ראשון תהיה בן אדם בכלל. רבינו אומר אני עושה בני אדם, אני משרה עליך את הקדושה.

וכאן מתחיל סיפור, שה' רואה את המציאות שה' רוצה תמיד להוריד אותו, יש דברים שקורים לאדם שמשנים את המציאות, איזה דאגה וצער, או עוולות של אנשים, עוות המשפט משגע את האדם, גנבים וגזלנים, ויש אהבות ויראות נפולות. והתפארות כבוד נפול, ומשיכה לשקר החן והבל היופי, וכל מיני דברים שמנצחים אותך, ופגם ההוד כולל הכל, זה עיקר הגלות הוא פגם הברית. וגלות אדום, חשוף זרוע קדשך, עשו אחז ביעקב עשה אותו פיסח בגיד הנשה.

אדם צריך להכנס לעבודת ה' בכל בוקר מחדש, תצא מהמיטה מחכים לך, תרוץ למקוה, מחכים לך, תתחיל יום עם אש התלהבות. זה האמת, אנו עובדי ה'. אלא רגע רגע, צריך ללכת לעבודה. אומר רבינו תבין, הפוך, היות והתיקון שלנו זה בחי' מלכות. החיות של המלכות למעלה זה מהקטנות שלך, ולכן החיות של האדם זה מהדברים האלה, חיות האדם תלוי באוכל שינה וסידורים, ה' הוא מלך הוא

סידר שאלו הדברים בהם אנו ממליכים אותו.

כמ"ש באות ה' שעיקר המוחין שמקבלים ע"י אמונה מקבלים מאור הפנים, כמו שיש עבודה של שכל כך יש עבודה של שינה, סוד ר"ה דורמיטא, אבהמ"ל בזה. ה' רצה שאדם ירד מהמח ויהיה עיף וחלוש ועוד פעם שינה ובלבולים, כשהוא יורד למטה, רק עי"ז הוא מחדש את המוחין שלו, החידוש הזה שאתה יורד ועולה, זה מה שה' רוצה. ללכת עם מוחין פירושו לרדת ולעלות חזרה. הירידה הוא עיקר המקום שממליכין את ה', השליחות של האדם זה הירידות שלו ומשם עולה לגדלות

כתוב בזה"ק כמו בשעת שינה, בלב נשאר חלק הנשמה, התפשטות הנשמה בגוף יוצא, עולה למעלה, ולמה עולים שם, כי החיות של השכינה מלכות, צריכין את הנשמה שלך שם, כי השכינה אין לה חיות רק ממצוות שלך, בלילה ישנים איך יש לה חיות, בידך אפקיד רוחי, הנשמה שלך עולה לבא"ר העליון ונותן חיות לשכינה. כשיושנים כולם צדיקים, נכון? ה' מסתכל על נשמות ישראל הקדושות, מעלים מ"ן למעלה, ומזה נעשה יום חדש.

כלומר, שזהו סדר העולם ויהי ערב ויהי בוקר, השינה הזאת רואים בחוש שהיא מחדשת את האדם, ככה זה בכל דבר, שהמציאות שאנו צריכים לרדת לבלבולים ופרנסה ועיפות וכל מיני דברים, זה עיקר הדבר שצריך להתעלות. התגלות כבוד ה' בא מהירידה.

כך בכל אדם, מרחקים אותו כדי שיתקרב. ומזה נעשה מוחין, כל העולמות מקבלים שפע שלהם, כי למלכות אין חיות בלי זה, כל המצוות עולים שם, בבוקר בברכת יוצר אוה, וכו'.

[ה] וְעָקַר הַמֹּחִין שֶׁמִּקְבָּלִין עַל יְדֵי הָאֱמוּנָה, אֵין מִקְבָּלִין אֲלָא מֵאֹר הַפָּנִים, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (מְשִׁלִּי ט"ז): "בְּאֹר פָּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים". חַיִּים, הֵם הַמֹּחִין, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "הַחֲכָמָה תַּחְיָה". מִקְבָּלִין מֵאֹר הַפָּנִים, דְּרָךְ הָאֱמוּנָה, הַנִּקְרָאת מַלְכוּת. שֶׁהוּא בְּחִינַת יְרוּשָׁלַיִם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בְּרֵאשִׁית י"ד): "וַיִּמְלִכֵי צֶדֶק מֶלֶךְ שָׁלֵם", וְתַרְגוּמוֹ: 'מֶלֶךְא דִּירוּשָׁלַם'.

השראת ה' בעוה"ז בבחי' קטנות.

וְהוּא בְּחִינַת אֱמוּנָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יִשְׁעִיָּה א'): "עֵיר הַצֶּדֶק קָרְיָה נְאֻמָּנָה". וְהוּא בְּחִינַת לֵילָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "אֲמוּנָתְךָ בְּלִילוֹת".

וזוהו ענין חנוכה שמתקנים בעיקר בלילה, אמונתך בלילות. התחדשות הבריאה הוא רק ע"י שיוורדים ועולים. לעתיד לבא יהיה התחדשות הבריאה, עשרה מיני נגינה, יהיה שיר כזה, תסתכל על השמש ותשמע שיר כזה, תראה גדולת הבורא, תראה את בעלי החיים הולכים, נפלאות ה', חתולה וכו', מי ברא אותי, וכן ככה אתה תכיר את עצמך, כל העוסל ישיר שיר, כל אוכל ישיר שיר, שיר של השגחה, תראה כמה ה' אוהב אותך, ואז העוה"ז יהיה מתוקן.

עד אז, עד אז, צריך אדם לתקן בכל יום את המציאות הזו שהוא מעורר את השיר הזה ע"י אמונה, איפה, בתוך שינה. אדם אוכל יש לו חיים, בלי זה לא, עוסק בעוה"ז וקונה דברים, הוא נורמלי, אם לא, לא. כל מה שיוירד לעוה"ז הוא מקבל את השפע, כי עוה"ז כאן הניצה"ק והחיות של ה', כבוד ה' נמצא פה, ולכן זה כ"כ גדול התפילה והתורה שלנו, צריך לרדת לבחי' שינה.

כשאדם יורד לבחי' מלכות, מזה הוא יכול לחדש את הכלים של כל האורות העליונים ונמשך רחמי ה', זה מה שה' רצה, וכך יש אור הפנים, ונתגלה מדות הרחמים ואור הפנים דווקא כשיש תיקון המלכות.

וממילא זה עיקר החלק של שמירת המחשבה, כשאתה יורד לדבר, ואתה יכול לשמור את המחשבה גם למטה.

וְהוּא בְּחִינַת פֶּשְׁטָא אֲוִרִיתָא, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "בְּמַחְשָׁבִים הוֹשִׁיבִנִי" וְכוּ', וְכָתוּב: "וְלַחֲשׂוֹךְ קָרָא לַיְלָה". וְהוּא בְּחִינַת מְאֹר הַקֶּטָן, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (קֹהֶלֶת ט'): "עֵיר קֶטְנָה" (ד). וְכְמוֹ שֶׁכָּתוּב (בְּרֵאשִׁית א'): "אֶת הַמְּאֹר הַקָּטָן לְמַמְשָׁלֶת הַלַּיְלָה".

וְיֵשׁ כְּמָה בְּחִינּוֹת בְּאֹר הַפָּנִים, כִּי יֵשׁ מִקְבָּלִים הַשֶּׁכֶל מֵאֹר הַפָּנִים שֶׁל הַתּוֹרָה, כִּי שְׁבַעִים פָּנִים לַתּוֹרָה. וְיֵשׁ מִקְבָּלִים מֵאֹר פָּנֵי הַצַּדִּיקִים, כְּשֶׁהַצַּדִּיק מְסַבֵּיר לוֹ פָּנִים. אֲזִי מִקְבָּל שֶׁכֶל חֲדָשׁ, וְנִשְׁמָה חֲדָשָׁה. כִּי עָקַר הַשֶּׁכֶל מֵאֹר הַפָּנִים, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (קֹהֶלֶת ח'): "חֲכָמַת אָדָם תֹּאִיר פָּנָיו".

כשאדם מתחזק מתוך פחד, נגד יראה נפולה, ונגד אהבה נפולה, אפילו כשאהבה הנפולה נמצאת הוא מסתכל בתוך זה שה' נמצא בתוך זה, זה נקרא למטה מעשרה טפחים, כשיש דאגה חזקה, תופס אותו פחד, או אהבות נפולות. לא קרה כלום, תסתכל על זה אחרת, אל תעשה מזה תאות, תחשוב שה' ברא את זה, תשבור את זה קצת, ובסוף תזכה לעשות דברים בעוה"ז עם הארת הרצון, לא רוצה את זה, רוצה משהו אחר. יש בזה עליות וירידות. תתרגל לזה ותראה מה זה קדושה ודביקות. וכן בפחדים, תיכנס ליראת ה'.

כשמתגלה אור פני הצדיקים, רבינו מגלה לנו מה זה טוב, מה זה הסתכלות בשכל, מה זה דביקות. מה זה גדולת ה', מה זה אהבה ותפילה, מקבלים את זה מאור פני מלך חיים, וכן מאור פני הצדיק שמתחדש ביום טוב, הצדיקים מאירים לנו מה זה אור הפנים.

בלי זה, אדם חושב שהעולם ריק, השמחה בא והולך, כמו שיכור. אבל אנו יודעים מה זה שבת ויו"ט ותפילין, ויודעים שבקרבת ה' מאיר עליך אור הפנים, ויש בזה כל השפע, כל הברכות. ועיקר השפע הוא התשובה, שאתה מתחבר לעולם הבינה, כשאור הפנים מאיר לבינה והבינה מאיר למלכות זה חיים, דווקא לירושלים קריה נאמנה, כשאין לך שום דרך להחזיק מעמד שם, לא יעזור לך כלום, רק אמונה, מאמין בהאמת. ומאמין שהכל יסתדר, גם הפחד הזה יסתדר, ומאמין שהתפלת ללפני ה', בודאי יעזור. גם כשאתה לא רואה עדיין ישועה, אם אתה אומר 'לא ילך לי', לא הולך, אם תאמר בפה דיבור של תקוה, 'בודאי ה' יעזור', כך יהיה. מתוך הכנעה וקבלת עול אמונה, בזה אדם ראוי לישועה.

ה' ירחם עלינו שלא נעשה על עצמנו צרות, ונקבל את הכח הזה של הצדיק. באור הפנים.

זה למעשה האור של חנוכה, ה' מראה לך, שתדליק את הקצת שיש לך, תדבר דברי אמונה, כל המעברים האלה בדיוק תפור בשבילך, הכוחות האלה, וכו'. אם אתה לא אוהב את זה, תבקש, אולי ישתנה, רק תקדש את המחשבה.

איך מקדשים את המחשבה? הנה כאן במאמר של ראש השנה הוא מראה לנו כל הסיפור מה השליחות שלנו

דרכי נועם

רבינו אומר את הרשימה כאן, קרבנות זה האכילה, כל דבר שאדם משתמש, רואה דבר באמונה מעלה את הדבר, וקטורת זה מוציא מעומק הקליפות. זהו עיקר חנוכה, זה העיקר. מה הכונה 'עיקר' כלומר שתמיד ה' נמצא איתך, אם אתה חושב שבעסקים שלך אין תכלית, זה אפיקורס גמור ודרך של שקר. לא שצריך להרבות בזה, אלא להתפלל עד שה' יוציא אותך מזה, אבל יום יום, תענוג, ספרו בגוים את כבודו, תמצא שיש לך זמן ללמוד.

כל מה שאדם צריך לסדר, וכן משא ומתן, תדאג שהראש שלך יהיה בעולם היצירה, גם כשאתה בעולם העשייה הקלופת. השכל שלך יהיה באיזה הלכה, האמונה שה' שלח אותך לכאן, ובאמצע הביזנס עושה ברכה בשמחה, עיקר נשיכת הנחש שאדם לא משמח במקום שלו.

בחור צריך ללמוד בישיבה כמה שנים טובות עד שיש לו ראש, ואח"כ בעבודה תמיד חוטף דברי תורה, וחושב על תורה וחי חיים טובים של גן עדן.

יש צרכי אדם ומשא ומתן, ויש מה שצריך לחטוף תורה בכל פעם, לא לומר שצריך להבין דווקא בעומק, זה יגרום שלא ילמד, אם אתה רואה שאתה לא לומד, סימן שתדבר ברמת הלימוד עד שתלמד, זהו ענין שיחה ע"י. היום יש פירושים גמרא בקלות, להבין בפשטות. ה' יעזור שיהיה כמה שעות שיהא אפשר ללמוד בעיון, אבל להחזיק בתורה.

עכשיו הזמן, מיד אחרי חנוכה התחיל הזמן שהתירו לכתוב תורה שבעל פה, לפני כן רק צדיקים זכרו בעל פה, ומי שרצה, היה צריך להתדבק בצדיק קדוש, ע"י דביקות בצדיקים התקרבת. אח"כ התירו לכתוב, יש דרך שהביהמ"ק קיים תמיד, כשיש חנוכה. ולכן צריך לקחת את החנוכה, לבקש את אור השכל מתורה.

הדביקות בתורה, והשינה, וכל העיפות והריחוק, הוא חלק מהקדושה, ובקיצור, בכל מקום עובדים את ה'. כשיש לאדם שכל גדול, עובד את ה' באור הפנים באהבה יראה ודביקות. אדם צריך לרדת לקטנות, לעבוד את ה' באמונה בתוך הקטנות. ורבינו נתן את כל הרשימה הזאת.

בוודאי שאנו מחכים, רבי, איך נזכה לעשות את זה. לימוד התורה הוא הדבר הראשון, דבר שני זה אמונה, מה שעובר עלי זה לטובה, דבר שלישי לדעת שבכל דבר עובדים את ה' אפילו שאני לא מרגיש, כשצריך לאכול, תשב, בדרך ארץ, כשה, ברכה, נטילת ידיים, ותהיה בשמחה עצומה.

כל הדברים האלה מביאים שפע וברכה, זהו ברכת השמן של חנוכה, אנו מדליקין את הנר למטה למטה.

אם ישאל אדם, איך אזכה לעשות את זה נכון, אומר רבינו רגע, צריך שמירה לאמונה, זה אור הבינה, הלב שלך יש לו כח לשמור את זה,

. וצריך להמשיך בחינת חשם"ל מעולם הבינה, להלביש את המלכות, הינו אמונה, שלא יינקו ממנה העבדים והאצרות נסביבותיה. וכשאתם עוסק במשא ומתן כל כך באמונה, כמו רב ספרא, ומקיים (תהלים ט"ו): "ודובר אמת בלבבו" (כמו שאמר רבנו תימן, זכרונם לברכה, מכות כ"ד), זו הבינה נעשה חשם"ל, הינו מלבוש, סביב האמונה. ואזי אמת מסתכנת על בנהא. שלא יינקו ממנה. והיא: "אם לבינה תקרא" (משלי ב'), ובינה לבא (הקדמת תקונים). וזה שמקיים: "ודובר אמת בלבבו", אזי אמת מסתכנת על

בעוה"ז, בדבר ה' שמים נעשו, ה' דיבר וברא את העולם, יש כלים בחי' ב"ן ויש בזה כח עליו נבחי' מ"ה, תיקן את זה, ונשלחנו לעוה"ז שיש בו נסיונות וכל תרי"ג מצוות. התורה אומרת הבשר הזה טרף והבשר הזה כשר, ובכל דבר אומר לך מה לעשות. תתדבק איתי בעוה"ז, יש פה חיות כבוד ה', וכל דבר קשור למעלה, אתה עושה דריידל עד למטה ובכל יום יש בריאה חדשה ושליחות חדשה. איך אפשר להחזיק בזה, במחשבה, איך אפשר לזכות למחשבה?

אומר רבינו, כמה אדם צריך לדעת שה' נמצא בכל מה שעובר עלי, עד כמה, עד כדי כך, שהשינה והעייפות והחולשות והפחדים, זה עיקר העבודה שלך. יש שינה, ומה עושים כל היום כשאי אפשר לישון? צריך לחשוב מה', איך אדע איך לחשוב מה', לזה צריך ללמוד תורה, להצטמצם בשינה של פשטי אוריתא. כי המציאות של האדם שיוכל להחזיק מעמד במחשבה שלו, הוא רק כשיש לו שיעורים שהוא מחייב את עצמו חק ולא יעבור, משנה גמרא מדרש וזוהר, הוא לומד וקורא, אם הוא נהג אוטובוס כל היום, יש לי בן דוד בחו"ל הוא נהג אוטובוס של ילדים, כל היום, כמעט חמישים שנה, עם הגארטל דבוק בה' בשמחה.

אתה תמיד דבוק בה', אדם צריך לחייב את עצמו ללמוד שיעורים קבועים, אם לא יכול, תשמע טייפ, שיעורים מוקלטים, אם לא עושה את זה, הוא פושע, זה עיקר התעוררות התשובה. לדעת שהשינה הוא עיקר עבודת ה', וכל היום ללמוד בפשטות. בישיבה עיון תלמד שעה שעתיים, שאר היום תהיה דבוק בתורה, עסק התורה הוא הקשר לכל הישועות. שאתה קשור לתורה ולא חושב שטויות.

כמה שאתה ממלא את הזמן עם דברי תורה, כמה שאתה יכול להבין בזה, זה עבודה רוב הזמן, בחור צריך מאד להזהר להתייגע בעיון שכן יבין, אבל הדביקות בתורה הוא תמיד, מסתובב, לא סתם, אלא לשמוע דברי תורה, אל תבטל מדברי תורה, זה החיים שלך, בלי זה, אין לך חיים, אל תשחק עם זה. זה פשטי אוריתא, פשוט עם התורה, זה קל מאד. רבינו עושה את זה קל. תתרגל, זה כל החיים של האדם.

יש טלפונים, יש זמנים שאין מקבלים טלפונים, חדשות, פעם בחודש, ואם פעם ביום, תעשה גבול של זמן, שלש דקות, ארבע דקות, זהו, אני יודע הכל, אתה לא עובד בממשלה, אם אתה רוצה, תשתגע קודם.

[ו] גם יש כמה בחינות בשנה, כי יש שנה נשואה בחינת למוד פשטא אוריתא כפי הדבקות. ויש שנה נשואה בחינת משא ומתן באמונה, נשואה גם בן פשטא אוריתא. כי כשעוסק במשא ומתן וכו'

כל היום אנחנו אנשים פשוטים, פשטא, לכן צריך להיות דבוק בפשטא אוריתא. יש מצבים בחיים, או יושן, או אוכל, או מונח בקליפות סתם, או עסקים משא ומתן. ללכת במכולת לקנות, ושאר עסקים, זה יותר מתורה, כי זה מתקן ניצה"ק גם במקום טרף, זה עיקר הרצון ה', לתקן חטא עץ הדעת, אין דרך לתקן את העולם רק ע"י משא ומתן שזה כולל כל מיני תיקונים וטרדות וטרחות, והיום יש שגינות, לסדר משהו במשטרה צריך לעבור עשר משרדים, תקבל את הדברים האלה בשמחה, זה עיקר האדם, אנו מפספסים תמיד את העיקר.

דרכי נועם

בְּנֵהָא. נְשֶׁהֶלֶב עוֹשֶׂה חֶשֶׁם"ל, הֵינּוּ מְלֻבָּשׁ, סָבִיב הָאָמוּנָה, שְׁלֹא יִינָקוּ מִמֶּנָּה הַחִיצוֹנִים:

יש ברכה מלביש ערומים, זה הארה מחיצוניות, וכן הנותן ליעף כח. שפע הבינה הוא יביא את משיח, אלקות ממש ה' תיקן בשפע הבינה, זה מחשבה בראש שצריך להכנס בלב, זה עיקר העבודה המחשבה מהראש לתוך הלב, דובר אמת בלבבו, מהו האמת. מה שרבינו מאריך בכלל המאמר הזה. האמת הוא שה' רוצה במשא ומתן, ובשינה שלך, הוא רוצה את זה, זה לא סתם.

נכון בישיבה מעוררים אותך רק תורה, אבל דובר אמת בלבבו, אני קרוב לה' תמיד 24 שעות, אני אוכל בקדושה יושן בקדושה, ומה שנדמה שלא, זה סתם דמיונות. תמיד ה' איתי ואצלי, אין דבר כזה של ריחוק מה', אני תמיד עשוה לשם שמים, לשם שמים, ומאמין, אמונתך בלילות. ומזה תקבל אח"כ אור הפנים, דרך לימוד התורה, ויגדל הנר שלך, נר השכל יגדל עוד ועוד, ויהיה לך עוד יראה מאד. אבל מאמין בזה אפילו שזה לא מאיר, כי עיקר תיקון עולמות עליונים הוא מתוך קטנות, אמונה, מתוך שינה עיפות וצרות ופחדים מאד.

ואח"כ רק פשטא אוריתא, פשוט להיות דבוק בדברי הקדושה, וכן בכל מיני טרדות שזה קטורת. זהו חנוכה, הבירור מעמקי הקליפות. חנוכה הנשיאים מחדשים כח של עגלות, מתעלה הקדושה מ"ב טבעי הנפש, שבטים יש לכל אחד דרך אחרת, ראייה שמיעה דיבור מעשה, נגה, זבולון זה נסיעות, אשר אכילה, בנימין שינה, ה' איתך בכל אלה. בתמימות ופשיטות.

לא צריך להאמין הרבה זמן, כי האמונה נהיה דעת, אתה מתחזק וזה מברר אותך מהקליפות ומציל אותך מהצרות. זה משנ' האת האדם, היית למטה ועברת את הנסיון, פעמים שזה נסיון של דבר מגושם מאד, כוסף כוסף לצאת, ולא מתייאש לומר שהתרגלתי כבר שאני רעב וכו', תנסה, דובר אמת, האמת הזה שה' נמצא. ממילא נמשך האור הבינה למטה למטה.

זה מה שברא ה', הבינה מתפשט בכל ז' מדות בימי חנוכה, להחיות אותם ולהגדיל אותם, בכל מצב שהם נמצאים יש לבוש מסביב, שכוחות הרע הנמוכים לא יוכלו לגשת אליך, זה נקרא אור חש"מ, פעמים חש, כשיש קטנות צריך לתקן מילה ברית, עתים חשות, עתים ממללות, עתים שמאיר ועתים שלא מאיר. זה חצי חצי, זה המקום נגד הקליפות. הנה ירידה הנה עליה.

אור החשמל הזה עולה ונכלל בחשמל יותר עליון, עד שבא לאור הפנים, שזה בינה ממש.

וזה שרבינו מדבר כאן בחי' רצוה, ויש חשמל ראשון דובר אמת בלבבו, שיש כבר בחי' מלכות, רצוה בחי' יעקב, ז"א, תפילין של יד זה עיקר השבח שה' מתפאר איתנו, מי כעמך ישראל, מי גוי גדול, זה תפילין של יד. זה האיש הפשוט, עיקר התענוג של ה'. הבעש"ט גילה מוחין והכל, אבל רוב חייו קירב אנשים פשוטים, לכן לא התפרסם, היה איזה ברסלבר כזה, הכניס בעולם התחזקות. דברו ככה והכניס חיות. רק בסוף התגלה ומצא תלמידיו הקדושים המגיד התולדות וכו', להם גילה את עיקר התורה, הכניס חיות.

וכן רבינו כ"כ רוצה להכניס חיות לכל אדם, והוא מזהיר

שהתורה יכול להרוג אותך, שאתה דואג שאתה לא לומד, מי שזכה ללמוד תורה אח"כ אין לו זמן, זה גאוה שהורג את האדם, אף שהתרגל ללמוד, אז תחטוף מה שאתה יכול. יש לך זמן, מתי, כשאתה לא דואג, אם אתה דואג, אתה תמיד מסומם. לכן אין לך זמן.

דובר אמת בלבבו עושה שמירה, אח"כ נעשה רצוה, מכה אתה אדם בתוכחה, תתחזק יותר, זה הקשר, ואח"כ נעשה בחי' משיח, רחל, התחברות אמונה פשוטה, ובחי' לאה, קשר של ראש. ואח"כ עולה אור הבינה למעלה שמאיר מדות הרחמים, הרי שיש כמה מצבים של בחי' חשמל, העליון הוא הזרקא העליון שאתה נזרק למעלה והלב שלך מאיר ואתה אדם שמח, ועשה מליונים, יש לו ישועה שלימה.

בדרך כלל אין לאדם אף פעם שכל, כי הוא לא רוצה, תהיה בשמחה, כל החיים שלך יהיה אור גדול.

מאמר זה נאמר בר"ה, ללמד מה זה תשובה, תדע שה' נמצא איתך בכל מקום.

אנו בפרשת מקץ, יוסף הצדיק משתלט על העולם, אדם שמכרו אותו, נזרק לבד בעולם, אין יותר גרוע, עבד, כלום, אף אחד לא מכיר אותו, עבד לאיזה שר מצרי, יושב בבית סוהר, היה סיפור בעיתונות סיפור שהחברה יודעים לעשות, היה מפורסם עליו סיפורים, פתאום עולה לגדולה, כל מצרים שייך לו. מדינה הכי עתיקה שהיה בעולם, מלא זהב ועשירות, המלך נותן לו, הכל שלך.

למה ה' סיבב כל החלום והפתרונות. וכי פרעה אכפת לו שאין אוכל לאנשים, הוא לא היה כזה רחמן, יוסף חלם חלומות, איך מרימים את העולם למעלה, מאלמים אלומים, שם אלקים דין, אלם, עושים מצוות ואין עליה, זה המצב שלנו, לומד תורה שלא לשמה ולא עולה, תפילה בלי כונה זה לא עולה, רבינו עושה שזה עולה, אשרינו מה טוב חלקינו, רבינו מביא אותך למחשבה ולשמחה, תשמע בקולו, תשמע את העצות שלו. זה החלומות של יוסף, קמה אלומתי וגם נצבה, החלומות של האדם זה מה שהוא עושה. וגם נצבה לייחד קוב"ה ושכינתיה, ועולה למעלה וממשיך שפע, זה החלומות שלו.

אח"כ חלומות שהטבע מתבטל, כי השמש וירח וכוכבים זה סדר הטבע, היוונים עבדו כוכבים, והנה כולם משתחווים לו, לפעול שאין טבע כלל. זה החלומות של יוסף.

מה חלומות של שר המשקים והאופים, כבוד ומעמד, חוזר לעבודה, מה החלומות של פרעה, ביזנס. חלם שלא יהיה פרנסה שבע שנים, טריליונים הפסד לכיס שלו, לא חשב על משהו אחר שלא יוכל לאכול הוא היה בדיוק כמו ראשי ממשלות, אחד אחד משוגעים חושבים רק על עצמם, רק ה' מנהיג את העולם. הוא חשב על מיסים, חצי חצי, אם יהיה רעב, מה יהיה עם הכיס שלי, מאיפה אני יסדר את כל הסעודות שלו. על זה הוא חלם.

פעם עם הפרות, מחשבה דברים גדולים עולם הבריאה, ושיבולים יצירה, לא ישאר לו שום שפע. ה' סיבב שלא יוכלו להרגיע את המשוגע הזה, לא היה שם איזה פולני שיסדר אותו? היו מספיק משוגעים שם.

נגיד משל שתתפסו את זה, זה כמו ביזנס. יוסף אמר שיהיה רעב, כן כן, אני מלמד אותך איך לעשות ביזנס, פרעה התרגש, זה לא צרה בכלל, זה ישועה, שבע שנים

כאילו יש חובות תמיד לדאוג. רבינו מגלה לנו דרך לצחוק את החיים בכל מצב, ומחזיק מעמד.

רבי יהושע מלמד שיש אור הפנים ושמחה, ויש שפע, זהו אור החנוכה, אור הצדיק מלח שמולח את הבשר ויש טעם בחיים, כך רבינו מכניס בנו אור הפנים.

תורה כז, איפה אמצע העולם, איך זוכים לשמחה, וכי ברסלבר שמחים, תראה איך נראים.. יש אנשים שמכסים על אור רבינו, הראה לו שאדם ישמח את עצמו בשמחת המצוות, לברר את הניצוץ מתוך הרוע, קושי עוה"ז, ומעלה את השמחה ונגדל יותר ויותר, והולך בכל העולמות ונמשך אהבה ויראה לב חדש ומח חדש, והכל ע"י שאתה יודע איזה ביזנס טוב זה לשמוח במצוות. זהו דובר אמת בלבבו.

תורה כה, אמרו לו היוונים, תראה לנו כלי שלא שוה את ההפסד שלו, יצר הרע משגע אדם והוא מתחזק, ושוב נופל, מה עשינו, יונים זה כח החקירות שיש באדם, רבינו שח שבכל אדם יש חוקר, כובע גדול, לכסות על הקרחת שלך, פרופסור עם מקטרת, למה ראש ראש ולמה רגל רגל, חוקר וחוקר.

הייתי ביפאן סידרו לי פגישה עם מנהל הכי גדול של חברה גדולה, שלושים ארבעים קומות, כלי חשמל לרפואה, היה לו כמה קומות, קומה אחת יער, וכו', ישבתי איתו על הגג, בהונסקה, על הגג על הים רואים עד אמריקה. דיבר איתי כמה שעות על הדת שלהם, זה גדול וזה קטן, זה יונים וכו'. הוא בכה לי בכיות, אין כמו תורת ישראל שיש ה' שברא את הכל. אשרינו מה טוב חלקינו.

יש לנו רבי כזה, נקח את דרך רבינו, נתחיל לחיות. רבינו מלמד שתדע שהירידה זה עליה, החסידים טועים שחושבים שנפלו, אחרי שכבשת מדינה שלימה, מקנאים בך ויש בעיה, זה רק תרמית.

תורה כז, רציצא דמיית, עיקר הענין כשיש התגברות התאות והירידות, בזה בעצמו הוא מברר את הקליפות. וכן מחשבה זרה באמצע התפילה, אל תתייאש, זה כדי לתקן. אח"כ תאמר תהילים, תריב עם זה.

תורה כח, בית באויר של העולם, ידידי, אתה מדבר מעבודת ה', אבל החברה שונאים ברסלב, רק לומדס, תורה שלא לשמה זה מוכר. על תורה לשמה נשארים בפינה כל החיים, מי יסתכל עליך, כל מה שיש לך, אחרים לוקחים, ולך אין כלום, יש אלפין נפולין, הכל שלא לשמה לכבוד עצמו. אמר להם, שאפשר לתקן את זה ע"י קרבן התמיד, תיקון הניצה"ק לתקן את הקטנות ולקרב הכל לה'.

תורה כט, אדם רוצה לטהר את המחשבה ולא הולך לו, ילמד זוה"ק ולקו"מ, והרי אפילו שויתי לא יכול, כן, תעלה את הראש שלך למעלה מאור הדעת, כך תצליח, ואח"כ תשוב גם בתשובה. זהו תיקון הברית. לבא לאור הפנים.

תורה ל', מישרא דסכינא במאי קטלא ליה, הסכן הסכנתי, אדם שרוצה להבין בעבודת ה', תמיד יש צועקים וויי, יבלבלו אותך בסכנים, כי מורידים את האדם, בקרנא דחמרא, קול השופר, וישכר חמור גרם, יו"ט, אור הבינה שיורד למטה במצודים, וזה מתקן את הכל. ואפשר לבנות את השכל ולצמצם צמצום בבחי' נה, כי עיקר עבודת תיקון המחשבה זה כלי, תצמצם את עצמך באיזה מדה, באיזה חסד, באיזה שמחה שה' משמח אותך, תקח תהילים, חומש, פסוק אחד

לא יהיה להם והם יקנו ממך, הופה, איזה רעיון טוב לעשות כסף, נעשה שותפות. כל השרים נשאלו ואמרו שאי אפשר לשמור חטה שבע שנים, הכל מלא תולעים, איך ישמור ז' שנים על קמח ותבואה, אוכל למליוני אנשים, יוסף אומר, תסמוך עלי, אני יסדר את זה, יוסף אומר, אני שותף, הכל בסדר... בקיצור ביזנס. כך פרעה מבין ענין.

כל אדם שאתה רוצה למשוך אותו לה', כשאדם לא מעוניין בחיים שלו, לא מעוניין בנר חנוכה ובמוחין וקבלה, לא מעוניין להיות קרוב לה', רוצה ולא רוצה, למה, כי רואה את הנפילות שלו, איך עושין לו מקיף שיראה משהו שימשך אחרי זה, בביזנס מי שיודע, מבין, בסוף אפשר לתפוס כל אדם. רבינו עושה כך ביזנס איתנו, לתפוס אותך שתשתוקק לחיים. זהו חנוכה, תראה שיש אור בעולם, מי שמתיוון אין לו אור, שכח מה זה שבת ומה זה חיים, אנחנו ככה ממש. נר חנוכה מאחד אותך חזרה, שאתה פה למטה אבל זה ביזנס נפלא מאד. מרוויחים פה בכל מה שאני עושה, אם ה' הניח אותי כאן, ואני שומר מעבירה, רק עושה מצוה, ועיקר התשובה לשמור הפה מכנס, מרוויחים מלא רווחים, בזה יוסף קנה את כל העולם. וכך יצאנו ממצרים.

החלום הזה הוא סך הכל שיש זמן שהולך טוב ויש זמן שלא הולך טוב, ויש צדיק שיש לו את הכח להאיר דעת למטה, ולהראות לאדם בחי' עולם הבריאה עצם הנשמה, וכן שיבולים, יצירה, הרגשה, ועשיה נשאר לעשות, ויש אמונה שאני יודע שגם בתוך הקטנות שלי יש שובע גדול, ויכול להחזיק מעמד גם במצב קשה, שיבולים חבוטות, הכל יבש, אין כלום, השמחה יבשה

לא לא, הטרדות שלך מלא עם תכלית ורווח, רק תחטוף דברי תורה בתמימות. ואל תעשה מהתורה עצבות שאני לא לומד מספיק, רק תחטוף ותהיה בשמחה.

תקום בזמן, לך למקוה, תתכונן לתפילה, אחרי התפילה מה שעשיתי הכי טוב, מעלה עשן כלשהו, מה שזכיתי הכי שמח, כך יוסף ורבינו מלמדים, נר חנוכה רק חצי שעה.

כל זמן שזה מאיר זה קדושת נר חנוכה, יש ספרים שכתוב שהעיקר זה חצי שעה, אבל הקדושה זה כל הלילה וכל היום, הנר מאיר הארת הרצון תמיד, זה כח אטומי שמאיר לכל העולם לא רק לחדר הזה לחצי שעה, זה מתקן מדת לילה. כל נר זה אטום, פיצוץ שמשנה את הבריאה.

דובר אמת בלבבו, זה בחי' כהנים חשמונאים, אני חשוב אצל ה', לוחם נגד הרע, העיקר ללחום נגד ההתיוונות ולהיות בשמחה כל היום, עד היום האחרון רק שמחה, רק אמונה. רק שמירת המחשבה. רבינו נתן לנו את הרשימה להבריא את כל הקליפות.

בחנוכה נתגלה הזרקא הזה, ונעשה י"ב נשיאים, עגלות שמעלים הניצה"ק, שלושים ומאה ק"ל וכו'.

ובזה ממשיכין את השיר והשבח, וזה מתחיל כשאדם דובר אמת בלבבו, מספיק רימיתי את עצמי שאמרתי שאני ל, זה השקר של היווני שיושב לך על הראש ומשקר עליך.

רבינו הביא כמה תורות מסבי דבי אתונא, שזה חכמי יון שחלקו עם רבי יהושע בן חנניא, חכמי דיהודאי, בתורה כג אמרו לו תגיד לי איזה שקר, מילי דכדיבי, רבינו פירש שכל העולם חיים בשקר, תמיד עצובים כי חושבים על כסף, ה' תמיד מסדר, תמיד יש שפע, אך הדאגה על כסף זה מות,

משה רבינו הבין שזה הדבר הגרוע ביותר, כי לא שומעים תורה כלל, משה רבינו עוד פעם מסר נפשו והזכיר ט' תיקוני מדות הרחמים, שיהיה 'יוחנך', שיהיה קיום ביהמ"ק עוד כמה דורות, ואפילו אחר חורבן בית שני, שאין לנו ביהמ"ק, אעפ"כ האור יורד ומתגלה בחנוכה, דרך להתחבר לה'. מה שיין בעולם יותר גדול מזה.

בלי זה אנחנו רחוקים מהשי"ת.

רבינו מדבר כאן מעול משא העונות והחשבות, זה מאד כואב. כל מה שעובר על אדם עצבים עצבות ומחלות, זה רק עול עוונותיו. מה שחסר לאדם שמחת חיים, אין לו תכלית מופלא בעבודת ה' בהתלהבות, לרוץ לתפילה ולקיים מצוה, ולהרגיש את הקב"ה תמיד, במקום זה הוא עובד קשה וטרוד ונכשל בירידות וכעס, ותמיד יש איזה דבר שקרה איתו וחושב שאיבד את העוה"ב שלו.

בהמשך אומר רבינו איך נמשך בחזרה אור של ביהמ"ק.

ובאות ד', דבר פלא, בתחילה דיבר רק מהצדיק וממשה רבינו, ואח"כ באות ד' מדבר לכל אדם, כשהגיע 'זמנו' להסתלק, והנשמה עולה וכו'. וממשיך:

כִּי מִי שִׁיּוּדָע קָצַת בִּידִיעָתוֹ יִתְבָּרַךְ, הוּא יוֹדֵעַ שֶׁעָקֵר הַתַּעֲנוּגִים וְהַשְּׁעִשׂוּעִים שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הוּא רַק שְׂאֵנְחָנוּ מֵעוֹלָם הַזֶּה הַשֹּׁפֵל נִגְדָּל וְנִקְדָּשׁ שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ, וְזֶהוּ עָקֵר הַתַּעֲנוּגִים וְהַשְּׁעִשׂוּעִים שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "וְאַבֵּית תְּהִלָּה מְגוּשִׁי עֶפְרַיִם מְקֻרָצִי חֲמֹר" וְכוּ', כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יֵשׁ לוֹ שְׂרָפִים וְחַיִּים וְאוֹפָנִים וְעוֹלָמוֹת עֲלִיוֹנִים, שֶׁהֵם עוֹבְדִים אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאֵף עַל פִּי כֵן עָקֵר הַתַּעֲנוּגִים וְהַשְּׁעִשׂוּעִים שֶׁלּוֹ כְּשֶׁעוֹלָה לְמַעַל הָעֲבוֹדָה שֶׁל עוֹלָם הַשֹּׁפֵל הַזֶּה. וְעַל כֵּן צָרִיכִין לְהִשָּׁאֵר אַחֲרָיו בֶּן אוֹ תַלְמִיד, כְּדִי שִׁישָׁאֵר דַּעְתּוֹ לְמַטָּה, שִׁישָׁאֵר בְּבִנֵּי עוֹלָם הַזֶּה הַשֹּׁפֵל. כִּי כְּשֶׁנִּשָּׁאֵר דַּעְתּוֹ לְמַטָּה עַל יְדֵי בֶן אוֹ תַלְמִיד, נִחְשָׁב כְּאִלוֹ הוּא בְּעַצְמוֹ מִמֶּשֶׁ כְּשֶׁאֵר בְּעוֹלָם:

המשך דבריו הק', לאחר שפותח שצריך דווקא את הצדיק הרחמן, שיודע להמשיך מדות הרחמים, וזה רק מי שזוכה למדרגה מופלאה מאד, נפש רוח נשמה חיה, ראש בחי' חיה, רק הוא יכול להמשיך את זה למעשה, להמשיך עולם הבינה צריך שיהיה לו דרגת נשמה, וצריך מסירות נפש לפעול רחמים. ובאמצע עוזב כל הענין הזה ועובר לדבר בענין הדעת. אשרי משכיל אל דל.

רבינו אומר בתורה קו שזה עיקר האדם, אשרי מי שמשתדל להכניס שכל באחרים, לצאת מקטנות המוחין ולהכניס גדלות המוחין, להרים את האדם מקטנותו. כי אין עני אלא מן הדעת. וצריך להעלותו מזה.

ונחזור לקשר הדברים, פתח בענין הצדיק, ואח"כ עזב ענין זה, ומדבר לכל אדם שצריך להשאיר את דעתו בעולם, הן לתלמיד והן בחי' בן. מה המכוון בזה? הקשר הוא להלן בריש אות ו'.

והקדים לומר 'אשר אין חליפות למו ולא ירא אלקים', שצריך לדבר ביראת שמים, מה המכוון בזה. כי מרחמם ינהגם שהוא מאיר בנו דעת ומרפא אותנו, ומוסיף לומר שמוכרח להשאיר דעתו ע"י בן ותלמיד, כי מי שיודע בידעתו ית' יודע שהעיקר הוא הנחת מעוה"ז.

עם רש"י תחשוב על זה, דיבור אחד ממשיבת נפש, זה כלי, ובתוך הכלי אתה מכניס שמן, כל כח המחשבה שלך, ושמן טהור שאתה רוצה לקדש את המחשבה, ופתילה יותר צמצום, לבקש לקום, לעלות למלכות. פתילה בחי' צדיק תחתון שרוצה צדיק עליון, ואז יורד עליו צדיק עליון ומדליק את הנר, כשהוא רטוב הוא מכופף, כשהוא נדלק הוא קם מרים ראש, אתערותא דלתתא שמעורר אתערותא דלעילא. וכך אדם גודל.

היוונים אומרים שזה בלתי אפשרי, אומר רבינו, חסיד שנפל גרוע ממשומד רח"ל. משומד גלוי אתה מגרש אותו, אבל חסיד, מכשיל, אם הוא אומר נגד השגות אלקות, תישמר ממנו, הוא בא להרוג אותך, רק ללמוד שצריך לקיים שויתי ודביקות בה', בלי זה, אין מבין כלל לקו"מ ולקו"ה. כי יש לו הקדמות של משוגעים, צריך תמימות ופשיטות להאמין בהשגות אלקות.

ה' יעזור שנזכה להמשיך את חשמל אור הפנים שנמשך עלינו, נזכה להדליק נר חנוכה, נזכה לזאת חנוכת המזבח, שאדם משתנה, תמיד רק התחזקות. ואח"כ כשיש את ההתחזקות, נזכה להכנס ליראת ה', להרגיש את היראה, לעשות פרנסה מתוך שכל, להתפלל יותר בכונה, ללמוד יותר את התורה, ולהתקדש יותר יותר, אבל תמיד לחזור אל הפשטות המזון החלבי של דרי מטה, לרחם על אדם תמיד במצב שלו, מזון הוא שפע הכתר, זרקא, הלבנוניות עינא חד דרחמי, רק תחיה את עצמך, זהו היו"ט הראשון שבשנה, אל תהיה שבור אף פעם, רק חיות. אם אתה לא לומד, זה לא מניעות זה רק עצבות. כך נזכה לשמחה, ונזכה לאור הפנים ונזכה לשפע ברכה ואור הפנים, לעסוק בתורה ולהתפלל כראוי, ותהילים ולקו"ת, ולפעול ישועות פרנסה ובריאות וכל טוב, ולקרב את כל עם ישראל, לטעום אור הפנים של רבינו, ותמיד נזכה לשיר על חנוכת המזבח, להודות ולהלל לה' שזכינו לרבי כזה אמן.

תורה ז תניינא מהדורת תנינא שיעור ט, נר חמישי דחנוכה תשפ"ו, יום ה' מקץ

משה רבינו פעל שיהיה משכן, פעל מדות הרחמים, שיהיה בכל העולמות כי מרחמם ינהגם, ועשה הרבה תפילות, ומסירות נפש נשמת הצדיק לעלות בעליות כאלה, נחת רוח כזה, לבנות עולם ועוד עולם, יגיעה נוראה של הצדיקים, הקדושה ונשיאות חן שלהם, הם עולים למעלה, ועי"ז נעשה מציאות שיש ביהמ"ק שאדם יכול לרחוץ עצמו מכל החסרונות, ויש קרבן תמיד וקטורת וסדר התיקון בכל יום.

כשהיה פגם המרגלים, אנשים שלא שומעים ולא מקבלים, הצדיק אומר תהיה בעוה"ז, תיכנס לארץ ישראל, תגלה בדרי מטה, תתחזק בעוה"ז, להיות בתוך עוה"ז לאכול ולישון ולהיות אדם, וכאן לעבוד את ה'. המרגלים לא רצו לשמוע.

כל מי שאינו שלימזל, יכול לזכות להארת הרצון. בעת האכילה דווקא. אכילה כלומר כל ענייני הבית, אכילה פרנסה וכל ענייני הבית, שמגשם את האדם, הקב"ה חייב את האדם שהוא מוכרח להיות שם, ואחד נוטל יותר מזה ומתגשם, איפה שאתה נמצא שם, שם אתה יכול לזכות להארת הרצון.

וישתוק ויכסף מאד אליו יתברך ברצון מפלג, בלי שום ידיעה, נשלא ידע כלל מה הוא רוצה.

האם הכונה לזריחה והתנוצצות ובדיקות שאינו יודע כלל, כי הרי מדובר כשנמצא בתאות אכילה, וכו' מתוך קשר המאמר מובן הענין, כי המשכת הדעת שנפתחין מקיפי הכתר, מקיפין גבוהים מאד, משם שורש הרחמנות שאנו יכולים לזכות לאור השכל, בלי זה אין שכל רוב אנשים אין להם שכל, ההתחלה היא הארה שמוכרח להתחזק. צריך את זה בכל יום, לעשות עוד יום חנוכה עוד יום חנוכה, לא רק פעם אחת אלא שבע פעמים עד שנהיה זאת חנוכת המזבח, לדעת שבכל פעם כן פעלתי. כי ההתחלה הוא ז' פעמים. כן אומר רבי נתן בהלכה שנמצא, ח' פעמים אמת, אמת ויציב, אמת ואמונה, ועוד אמת ואמת, כל אחד מהם עוד נקודה של אמת.

מה הכונה 'מי שאינו שלימזל', וקשה שהרי אני כן שלימזל, א"כ מה שייך לי הלקוטי מוהרן הזה, ובי אני אינני שלימזל? אין לי חשק בכלל לקום לתפילה, להתאפק מאיזה מאכל, הרי בל תשחית, וזמירות שבת בבדיקות, ולקיים שויתי, הרי מאד קל, כי זה לא עולה כסף, לחשוב שויתי ה' לנגדי תמיד הרי לא עולה כסף, אלא שאני שלימזל, א"כ מה הרבי רוצה כאן?

אלא שמובן שכל כלליות המאמר בא להציל אותי מלהיות שלימזל, מדות הרחמים מציל את האדם שכבר נפסק עליו שהוא תחת המזלות, שלם מזל, הוא תחת טבע קשה מאד ששובר ומבלבל מאד, איך יוצאים מזה. זהו הסיבה שרבינו התחיל לדבר מזה בתחילה.

רבי יהודי, וכי יש לך מושג איזה יפה זה עולם הבא, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, כל ברכה כל תפילה, כל פעם שלומדים משנה, אמרת שם רבי יהודה, יהיה לך שנה לשבת עם רבי יהודה בהיכל שלו, סלון זהב וכסף, מוראדיג שיין. גן עדן זה דבר כזה מתוק. וזוכים לתענוגים נפלאים כאלה, ולמעשה אפשר לקיים טועמיה חיים זכו, לטעום את זה כאן בעוה"ז, כשיש לו את הקב"ה, יש לו שמחת המצוות, יש לו בטחון, ויש לו משמעות.

לא עוה"ז שהוא מלא שנאה קנאה וריקנות ובלי שום תוכן כלל. עם הקב"ה יש אושר ושמחה כזה גדול. עוה"ב זה לא רחוק כ"כ, מאה עשרים שנה זה לא הרבה ממש. צעיר יש לו משקפיים להסתכל רחוק, כי הוא רחוק מעוה"ב, יזכרו מרחוק, זקן יש לו מגדלת לראות קרוב, הוא קרוב לעוה"ב.

רבי לוי יצחק היה מזוהרי שלעת זקנה שרעקלאר, מי שהוא שלימזל. לכן צריך לעבוד הרבה בשנות נעורים שיהיה חיים טובים לעת זקנה.

אומר רבינו, יש להקב"ה הרבה מלאכים שרפים ואופנים, אבל עיקר הנחת רוח הוא כאן בעוה"ז.

וכל אדם יכול לקיים זאת, להעמיד תלמידים. כי בנשנים מדברים יחד ביראת שמים, אזי בנשנים מאיר לחברו באיזה דבור, נחשב חברו אצלו בחינת תלמיד. ולפעמים נעשה להפך, דהיינו בנשנים פך הוא מקבל מחברו איזה דבור, אזי נעשה הוא בבחינת תלמיד לגבי חברו. וצריך כל אדם לזה, להשתדל לעסוק בזה, כי "לא תהו בראה לשבת יצרה" (ישעיה מ"ה), כי צריך כל אחד לעסוק בישונו של עולם, שיהיה העולם ממלא מבני אדם, כמו שכתוב (בראשית א): "ומלאו את הארץ".

באות ו' מסיים את הענין הזה שכלליותו המשכת המקיף לפניו. כי אין לנו השגה כלל שצריכין לזכות למשהו. כי באות ו' אומר [ו] ועל ידי כלליות בן ותלמיד; על ידי זה מי נשוא איש חיל ואינו ההפך (שקורין: רע מזל, נשלימזל), הוא יכול לקבל בעת האכילה הארת הרצון, דהיינו נשיאיר לו הרצון בעת האכילה, וישתוק ויכסף מאד אליו יתברך ברצון מפלג, בלי שום ידיעה, נשלא ידע כלל מה הוא רוצה.

כלליות בן ותלמיד היינו שלוקח את הדעת שהרבי מאיר בך שאתה צדיק, יש לך טוב, עשית תשובה, היה לך וידי דברים, אתה כן איש כשר, כל הנחת רוח להקב"ה זה אתה, אתה ממש בשלימות. וכשהולכים בדרך של חיזוק, מלא, אסור להתבלבל מחיפוש איה, כי תחילה תתחזק עד הסוף, יש לי נקודות טובות, ה' מתפאר בי, כל הבריאה נברא בשבילי, אני מתקן הכל. אני מניח תפילין, וכל הזמן אני פועל, יש לי כל הזמן אמונה ורצון. ואינו נשבר ממה שאינו לומד ואין פרנסה ויש עצבים וצרות ומחלוקת. כי רבינו מאיר דרך של חיזוק, ה' איתך, כל מה שעבר עליך, הכל מלמעלה, הכל רק בירורים ותיקונים, ויתחזק שהכל מן השמים, ואתפלל ואוושע בלי ספק, ה' בוודאי יעזור לי. אהיה איש כשר. אזכה לכל טוב שבעולם, לתורה לתשובה ליראה, זה מה שאני רוצה. כי הוא מכניס בנפשו הדעת שמלא כל הארץ כבודו, יש להקב"ה נחת ממני, אמרתי ונעשה רצוני, ההתחזקות צריך להיות עד הסוף.

לאחר שאתה משלים ההתחזקות. עתה תתחיל להתעורר בחי' איה, לשוב בתשובה, תפילה בכונה מעומק הלב, ולימוד לשמה, ואפילו שנפל ונפל ונפל, יתעורר מחדש להתחיל עוד פעם.

רבינו מראה לגדולים שעוד לא התחילו כלל, כיוסף הצדיק שהוציא דבה על השבטים, כי הוא היה באצילות. והם בבריאה, כלפי אצילות זה מיתה, לא מדרגה כלל, האבונה"ק היו במדרגת ביטול בבחי' בן, מהות ממש, השבטים היו רק בעולם הנשמות. לא יכלו להשיג שיש משהו יותר גדול, יוסף אמר עליהם לשה"ה. כך הדרך לדרי מעלה.

השגת דרי מטה, הוא להתחזק במקומך. הרבי צוה להיות בשמחה, זהו. אסור לחשוב עוד. רבינו אמר שמוכרח להיות בקי בשוב, לדעת שה' ממש נמצא כאן, זהו עיקר התיקון והתשובה, לדעת שה' נמצא כאן, יש דרך תשובה, תמצא את ה' איתך ואצלך, ותהיה בקי בכל הלימודים ותחיה את נפשך.

ובזה נכלל ענין קבלת הבזיון באהבה, גם שלא הולך לי, אני יודע שה' איתי ואצלי. זהו עצם שמתגלה, והוא מתקבל בבחי' בן ובבחי' תלמיד.

ומה לעשות שאני לומד כבר תורה שבעים שנה ועדיין אני שלימזל, מה עושים. הרי נאמר שבטלן נשאר בטלן. מה עושים?

אומר רבינו תבין שיש דעת, הדעת שיש לך מרמה אותך, זה מרדים אותך, אתה צריך לעורר משהו שמושך אותך לדף גמרא, תרוץ לתורה, מוכרח את המנחה, את המעריב, חלק מהשחרית, מוכרח לקדש עצמי במקוה, וזה כי אתה רואה את הדבר.

זה נקרא 'מקיף', יש אמת שאני יודע וזה קר, לא בוער, אבל יש דבר שתופס אותי ולא יכול להסיח דעת מזה. הוא מוכרח לעשות את זה, כי נתקע הענין בראשו. כך הוא הדלקת נר חנוכה, קיבלת אור, ואתה מקבל עוד אור ועוד אור. וה' עשה נס, שהשמן נבלע בפתיחה וזה עולה למעלה והנר דולק, בכל רגע נמשך בו שמן חדש, זה ממש נס פלא. כך הוא נר השכל שנמשך בו דבר שמושך אותו.

אתה הראת לדעת כי הויה הוא האלקים, שם שלם, זהו יחוד נ"ה, לאחד הויה ואלקים, עוה"ז אין עוד מלבדו, ה' צריך אותנו שנמליך אותו כאן בעוה"ז, הטבע הוא השגחה, התפילה שלי עולה למעלה, התורה שלי עולה למעלה, הכל בהשגחה פרטית.

רבינו מדבר בשיחות הר"ן סי' מ' סוד הדריידל, האותיות שכתוב בביהמ"ק, 'גאלת שבט נחלתך הר ציון זה שכנת בו'. שפל, גשמיית עוה"ז, גלגלים, הכל מסתובב, כל חפץ יש לו משקל אטומי אחר, הכל גלגלים, כל היקום הוא כך. בחול זה כך, ובאבן זה כך. ולמעלה מזה הוא נבדל, חיות אלקות שנמשך למטה, ע"י מלאכים, יש דרגות של מלאכים בבריאה יצירה ועשיה, בכל מקום מליאדים מליאדים משרתי מעלה שמושכים השפע ואומרים שירה, והיולי הוא השורש של הדבר, משם נמשך החיות. ההיולי של הנבדל, לוקח חיות מחיות אלקות שהצטמצם בכמה וכמה צמצומים, וזה ההיולי נקרא שפל לגבי המדרגה שלמעלה ממנו.

בעץ חיים כתוב אור הכתר הוא היולי, לא כתר אלא מלכות דכתה, היינו למעלה עד למטה. כביכול שם הקדוש והנורא, 'ה' הוא היולי לה', 'ה' היולי לו' ו' היולי לה' אחרונה. ה' עשה בכל דבר רק ד' חלקים, בעוה"ז יש דומם צומח חי מדבר, או בישות אש מים רוח עפר, זהו שפל ואל תחשוב ששפל הוא כמו שהוא שפל, וגלגל הוא סתם שמש מסתובב, ומלאכים וכו', המלאכים הם החיות של הנשמה שלך, החיות של כל הבריאה, הם מביאים לך השפעות טובות ומעלים את העבודה שלך, מט"ט שר האלף וכו'. נורא נוראות.

וכן מלמעלה יש כל הכוחות, אור הכתר, אין סוף עשה ישות, זה מתגלה בחכמה, ומשם החכמה הוא המשפיע, הוא לא בעל הבית, הקב"ה לבדו בעל הבית, אלא שהשפע נמשך, ובינה מפרידה, ומדות, ואח"כ מלכות. כן הוא בכל ענין, חכמה בינה מדות ומלכות. באצילות לבד זה נמצא כמה פעמים וכן בבריאה וכו'.

והדבר הפלאי ביותר שהדבר אינו קיים כלל, כי השפל אינו שפל, והגלגל אינו גלגל, כמה שהוא גדול, והנבדל לא נבדל, וההיולי לא היולי, כי הכל מסתובב למעלה למטה, אין לו שום קיום, כמו שרואים בעוה"ז כל צומח מתקלקל, היה לו חיות כמה זמן והנה איננו. הרי שאין קיום. זה נדמה כאילו

רבינו רוצה לתת לנו חשק לדברים טובים, כמו שיוסף הצדיק שכנע את פרעה בביזנס. כשמתעוררים נהיה מקיפים, כבוד וכסף, הכל מבינים בזה. זהו חלום פרעה, יוסף חולם להקים את העולמות. שר המשקים חולם מהכבוד שלו למצוא עבודה טובה, פרעה חולם על כסף. ואז שלט יוסף על כל מצרים.

הרי שאפשר לעשות הכל ע"י מקיף, שאתה רואה דבר שמושך אותך, ואתה נכנס לזה והנה השתנית לטובה. הלוואי שיהיה לנו מקיף לחשוב על מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, הלוואי והיה לנו ענין לחיות באמת חיים טובים, כשאדם זוכה לשויתי ה' לנגדי תמיד, אני אהיה צדיק קדוש ונקי בלי שום עבירה וגשמיות. ואזכה להיות כאברהם יצחק ויעקב ממש. כן. הייתי ילד רציתי להיות אברהם אבינו ממש, חשבתי שאני יש לי אותה אהבת ה' של אאע"ה.

כשאדם חושב על זה, שם הוא נמצא.

רבינו מתחיל כאן להכניס בנו מקיף, וכאן הוא ממשיך לומר שאם אין אדם מדבר דיבורים עם אחרים, נשאר הראש שלו כמו שהוא.

וכמו בלימוד גמרא, אם לא מבין קושיא ותירוץ וחשבון הסוגיא, קשה לו, כשלומד עם חברותא מפרק את הענין לעומק, ונהנה מזה מאד. כי נתגלה המקיף של הלימוד. הראש העמוק של חז"ל, לקחת את זה. כי התורה הוא ממש הנשמה, הגמרא הוא נשמת צדיק שבתוכו, וזה חלק מהשכינה, ומאיר בך אור השכל, והנה קבלת שכל והנאה מהלימוד, ורוצה ללמוד יותר, כי אתה מאד נהנה שזה מחיה אותך מאד, עד שאתה קופץ מהמיטה ורוץ ללמוד עוד. השני שאין לו חיות, רואה רק שהוא עייף. אשרי משכיל אל דל להכניס בו מוחין דגדלות.

וכמו כן יש שאדם מאבד את החשק של אור שמחה וחיות. חנוכת המזבח הוא להודות ולהלל לה', שיהיה לו חשק לתפילה בכונה, לומר ברוך שאמר והיה העולם, ויודע שעכשיו כל המלאכים משוררים בזכותי, כל ברכה זה מוראדיג, ומרגיש כמו כהן בביהמ"ק, ממש חנוכה. והנה אתה איש אחר לגמרי. זהו האמת. והרבה יותר מזה מה שאנו פועלים נחת רוח לה'.

אח"כ אומר רבינו שצריך בעוה"ב צריכים לרצות יותר ויותר, והוא רק ע"י שמשאיר חליפות כאן. כי מבואר בזה"ק, שכל הדורות הבאים אחריו, כשהם עושים דבר טוב, מקבל הסבא מקיף חדש, גם הסבא של הסבא של הסבא, כל הדורות, כל מה שאתה עושה, אתה עושה נחת רוח לסבא והוא מתפלל עבורך ומזה אתה חי, וזה ממשיך רחמים לכל הדורות. כי אתה נתת להם מקיף חדש, ולכן זה הסיבה שמוכרח להשאיר חליפות בעוה"ז.

ובפרט אם הוא היה בר דעת ת"ח, והשאיר דרך איך לעבוד את ה', בשו"ע, פשטים, הלכה, ובפרט חסידות ועבודת ה', אזי מקבלים מקיפים גבוהים יותר, כי אין לשער מעלת פנימיות התורה, הרי שזה עסק נורא מאד.

האם נוגע לך כל הסיפור הזה? נדבר מביזנס זה יותר מעניין לך?

רבינו אומר שאם אדם אינו שלימזל יזכה להשתמש עם העצות ולהיות איש אחר לגמרי, והעיקר לא להיות שלימזל.

זה קיום, ע"י אש זה נמס. הרי שאינו קיים באמת.

וזה שרבינו אומר שבעוה"ז אין שום דבר קיים באמת, זה רק נברא כדי שאתה תחברנו לה', משפל בהמה נעשה קרבן לה' ונעשה נחת רוח, מה קשר בין בהמה לנחת רוח לה', איך יתכן אדם קטן כמונו, וכל הבריאה עומד עלינו.

מי שאינו מאמין בזה, הוא תלמיד מובהק של היוונים. דמיה לו שיש עוה"ז. וכאילו אין אדם יכול לעשות נחת רוח לה', זהו פילוסוף חכמולוג, ואין אנו כוספים לזכות לאתה הראת לדעת כי הויה הוא האלקים אין עוד מלבדו, ה' לבדו שליט בעולם, הוא עשה את הדומם והצומח שאתה שם, שזה יעלה למעלה.

השפל שנקרא חומר, חוזר לצורתו, והצורה עולה לצורה יותר עליונה, זה נדחף יותר למעלה ע"י העלאת מ"ן, וזה מגיע עד מקום נשמתך, שזה היולי כלפיק, וכשאתה דבוק בצדיקים, שים חלקינו עמהם, זה עובר להיולי של הצדיקים, והם מעלים יותר היחוד, אישה ריח ניחוח לה'. הרי שהכל מסתובב, זהו דריידל.

כמו שרואים, הנה היה יום, ונעשה לילה, זה לא אותו עולם, כי המחדש בכל יום מעשה בראשית. חיות אלקות מתחדש, והבריאה מתחדש תמיד, כמ"ש בברכת יוצר, כי הברורים שעשית עולה, ונעשה חיות חדש. ובפרט בשבת. ממש עולם חדש. מי שמבין מבין, מי שלא, לא צריך, העיקר להאמין אמונה שלימה.

רבינו הזהיר שלא לקרוא בספרי חוקרים, ספריהם כלום והם עצמם כלום, ואח"כ אומר שיש אנשים שאוהבים כתבי האריז"ל ויש שלא אוהבים, איך נכנס ענין זה באמצע, הרי דיבר לעיל מכופרים, איך נכנס לענין כתבים, ואמר שמי שנולד בטומאה יש לו טבע רע ולא יכול לסבול דברים קדושים.

כי פנימיות התורה הוא הדעת שהצדיקים מגלים לנו, לבוש על פנימיות התורה ששייך לנו, כל אחד כפי חלקו, במתיקות כזאת. וזה מגלה בדיוק מה שנעשה כאן בעולם. בפנימיות כתוב שהשפל אינו שפל כלל, כי בדבר ה' שמים נעשו, יש חיות אלקות בדבר הזה, וזה צריך לעלות למעלה, ואתה בברכה וביראה ואמונה, העיקר האמונה, מעלה ניצה"ק, יראה מעלה יותר גבוה, ברכה ותפילה מעלה יותר מחשבה מאד מעלה.

ואז אין בעולם השפל את הרע של הגלגלים, הגלגלים מעורבים טוב ורע, עד הכוכבים אנו מנהיגים וכו', המלאך יש לו שפע שהוא מעלה ושפע שהוא מוריד, שזה בחי' מט"ט, וזה חוזר למלכות דקדושה, והיא עולה למעלה ומגלה את המדות. כל זה נעשה ברגע קטן אחד, כל פעולה שאדם עושה, אינו עומד ויושן. הכל חי ועולה.

אפיקורסים שואלים מדוע הראש ראש והרגל רגל. וכאשר שמעתי מעשיר ביפאן וכו'.

כלל הדברים שאם נולד שלא בקדושה, הוא מגושם, לא מושך אותו בכלל פנימיות ומה רב טובך אשר צפנת, וזה הסיבה שנשאר בתאות אכילה ובשאר תאות. ואין לו חיות כלל לרוץ לתפילה ולאוור השבת. ולכן צריך ישועה גדולה.

לשון רבינו בשיחות סי' מ' בענין הדריידל:

'והנה כח היולי המובא בספריהם הוא בחינת הממוצע בין הכח והפעל. כי כל דבר הוא בתחלה בכח ואחר כך יוצא מכח אל הפעל וכשיוצא מן הכח קדם שבא אל הפעל יש בחינת היולי שהוא ממוצע בין הכח והפעל שהוא שרש כל הנבראים. כי כולם יוצאים מן כח היולי, כי כולם היו תחלה בתוך בחינת כח ההיולי. וכל הנבראים היוצאים משם שהם שלש בחינות הנ"ל שהם נבדלים גלגלים שפלים כולם חוזרים חלילה, וחוזר ונתהפך מנבדל לשפל ומשפל לנבדל וכן כולם כי בשרש כולו אחד כנ"ל. וזה בחינת האותיות החקוקים על הדריידל שהם הנג"ש ראשי תבות הי'ולי נ'בדל ג'לגל ש'פל, שהם כלל כל הבריאה כנ"ל שכולם חוזרים חלילה ומתגלגלים ומתהפכים מזה לזה ומזה לזה כנ"ל, שזה מרומז בחנוכה שהוא בחינת חנוכה הבית המקדש ששם היה בחינת עליונים למטה ותחתונים למעלה שזה בחינת דריידל בחינת גלגל החוזר שנתהפך מבחינה זו לבחינה זו ומזו לזו כנ"ל:'

הזכיר מקדש, משכן. כי בכתבים כתוב שיש רל"ו אלף פרסאות שהוא סדר ההיולי שמתלבש בכל עולם ובכל נקודה, וזה מתחלק לשישים רבוא חלקים, ולכן יש כל העולם אצל כל אדם, כי כל אדם צריך להפוך הכל להעלותו לשורשו.

היוונים אומרים שהעולם קיים, התפוח תפוח, והעץ עץ, והראש שלי קלאץ וזהו. זהו יוני. טמא כל השמנים, היינו לא מאמינים שיש נחל שעולה ויורד, ויש נחת רוח. שבעה ושבעה מוצקות, ז' פעמים ז', אנו עושים נחת רוח, והמוחין נתגלים רק על ידינו. ה' ברא את העולם בשביל ישראל שנקראו ראשית. כי הקשר של האכילה והשינה, וכל מציאות שיש בעולם, זהו הדבר היקר מאד. האורות משביה"כ הם הגבוהים ביותר, הם נשברו, וכע"ז נשאר עבודה לאדם, בלי זה לא צריך אדם. ובאמת כל הכלים והכלים האלה, הכל אחד. הכליות הוא ארבע, היולי, כח קדושה נבדל, ואח"כ גלגל, ואח"כ שפל. ואנו לוקחים דריידל, זהו ההתחזקות של האדם, מסתובב מתנער כלפי מעלה, הנה הכל חוזר למעלה. וזה מרומז בפסוק גאלת שבט נחלתך, נגאלנו מהיוונים והכפירה, מהשקר והבלוף, שנדמה לנו שיש רגע אחד ריק, כאילו אני לא פועל כלום.

מלא כל הארץ כבוד מלמד שהשפל כולו אלקות. כולו דריידל חזרה לשורש. זהו חנוכה בחי' ביהמ"ק.

זהו הארה נפלאה של מלא, כי ה' תמיד נמצא כאן, והכל מסתובב, כמו שרואים היום אטומים, הכל מסתובב, בכל חומר יש סוג סיבוב אחר, בטבע יש צ"ג מינרלים, ובביהמ"ק היה צ"ג כלים יוצאים בכל יום, כמנין 'אדון יחיד', כולם רצים ומתגלגלים, חוץ ממני שאני יושב במרה שחורה באמצע. תתעורר, תצא מהכפירה.

היוונים פרצו י"ג פרצות, שברו את מדות הרחמים שהביהמ"ק מגלה כי עליונים למטה, ראינו את השבת, והנה אין לנו כלום, אך יש לנו אור התורה, תורה לשמה לגלות אלקות ית'. כל מי שהיה נכנס לביהמ"ק היה מוכרח לזכור את חנוכה תמיד, היה צריך להשתחוות י"ג פעמים בכל פעם, ומה עשה רבי עם בטן וחמש גבאים מרימים אותו בכל השתחואה. כך הוצרכו לזכור את חנוכה כל השנה. לצאת מהשלימזלקיט. תעשה דריידל.

יוונים זה אפיקורסות שאומרים שהעולם עומד על מקומו,

יש לך עבודה, וגם כשיש לך עבודה יש לך התחזקות

זהו ענין הדלקת נר חנוכה יום אחר יום, זה דבר מופלא, הרי כבר העלית את השכינה יום אחד, זהו. אלא מאי שאתה מחכה לשמן טהור, טהרת פרה אדומה ביום השלישי וביום השביעי. בזה תבין מהו חנוכה, לבא לסוד פרה אדומה, שעובר על אדם, ודווקא משם מטומאה יוצא טהרה. כמ"ש בסי' נ"ה, וצריך סבלנות.

וחנוכה מדליק פעם אחת, ואח"כ שמח שבאמת זכה, ולא להיות יווני לומר שהתפילה לא שוה והלימוד לא שוה, כי הייתי רוצה להיות צדיק גדול ונפילתי, רציתי מליון דולר ולא הלך, חב"ל. אז שיש לו גאווה כשעשאוהו ראש ישיבה, ורק אז טוב לו.

אנו רוצים כבוד ה', אומר רבינו, דע שה' מקבל ממך כבוד ממך, זה יותר טוב מהדאגה על כבוד עצמך, ובכל יום מחנוכה מדליקים מחדש, ולצאת ממה שאתה שלימזל.

זהו כוונת נר חנוכה. מכוונים שם הויה הראשון, זה רק בחנוכה ופורים, שהרי עד מלך העולם מוחין דיניקה, לא מכוונים כלל בשם הויה ראשון. מדוע כאן כן מכוונים. וכן מכוונים שני בחי' נח"ל, וכוונת רג"ל, ועוד פעם. ועוד ברכה שעש"ה ניסים, בימים ההם בזמן הזה, מה זה שייך לנרות חנוכה, בשלימא פורים המגילה היא סיפור הנס, אבל בנרות הרי הוא נס השמן ולא נס המלחמה, ולמה לא הקדימו לפני ברכת אשר קדשנו במצותיו?

כל הכוונות יוכלו להבין ע"י המאמר, ראשית נקדים, כי באות ח' אומר שהנשמה צריך דווקא את העוה"ז, כי המקיפין נתגלים כפי מה שיש לך שייכות עם עוה"ז. ראשית צריך שיהיה 'מבקש', הסיבה שגורם לו 'לרצות'. דרך האדם שאינו 'מבקש', שלימזל נעשה שלימזל

ההתחזקות של רבינו מחדש את האדם לגמרי, לצאת מההבלים של המשפחה והבית. תעזוב אותי, לא מכיר אף אחד, מתפלל והכל טוב, לא מפיק, אלא שאין מצוה לזכור את הדאגות, עדיף שתשכח, תבטח בה' ותאמין בו.

חנוכה הוא ראשית ההתחנכות ללכת בדרך הקודש, כי מרחמם ינהגם, הצדיקים פועלים רחמים לצאת משלימזלקייט, שיהיה לנו חשק להרוויח מה שכן יכולים, לא מה שלא יכולים, מה שכן יכול, להיות בשמחה וחיזוק, לדעת שאני כן מרוויח עוה"ב, אני כן מקבל מקיפים, אם למעלה בעוה"ב יש תענוגים, מדוע יש למישהו אחר יותר מקיפים, כי פלוני יש לו תלמידים, שהיה מדבר בעבודת ה', כך הוא יוצא מהראש הקטן ויש לו הרחבה. זה נקרא מקיף, ובלי זה אין דרך לקשר כל המאמר, הכל תלוי במקיפין.

אחר כך תבין שעיקר הנחת רוח שעולה לה' הוא רק מעוה"ז, כי גם מאה דורות אח"כ הוא עושה נחת רוח לסבא של סבא וכו'. עוה"ז מאד מאד יקר, חיים פה רק מאה עשרים שנה, הכל הבל הבלים, כלומר הכל הבלים שעולים למעלה, חשוב מאד כל סור מרע כל עשה טוב, א"כ כדאי להתאפק ממשוהו. ורבינו מאיר בנו זה השכל, ואומר שזה תלוי כמה שאתה מקבל את החיזוק, חיזוק עד הסוף, ואח"כ מתחיל עבודה, ואח"כ עוד פעם חיזוק. מהזה עבודה, תמיד יראה, לזכור את ה'. זהירות בכל מעשיו, להיות מרכבה לשכינה, ולקדש כל איבריו, ודבוק בפנימיות. ומקיים מצוות ביראה,

לחם לחם ומים מים, וקידוש זה סתם כוס יין מגושם, שבת ויו"ט וחנוכה נו שוין, זה קליפה שמאבדים את י"ג מדות של הרחמים.

משה רבינו ביקש סלח נא לעון העם זה, אפילו מרגלים שלא רוצים להאמין שה' נמצא בכל דבר בעולם, לא רצו להכנס לא"י, איש תחת גפנו ותאנתו, לזכות לאור הדעת כי מלא כל הארץ כבודו בכל דבר, ולזכות מיד לדעת של איה, אחר שמתחזק, מתעורר לתקן את מעשיו, לצאת מהשינה, לזכות לחיי עוה"ב. ולבא לחשק חדש. עוה"ב היינו יראה וקרבת ה'. כשיש לאדם יראה אמיתית. כנגד רב ושליט עיקרא ושרשא, שבת הוא אחרת לגמרי, מרגיש את היראה, כל השבוע אוכל מעט מאד, בשבת אוכל הרבה, מרגיש את היראה.

וכן יגיעה בתורה, שמירת הזמן, ולקדש המחשבה, ולקדש כל מעשה ולטהר, ולבכות ולשוב בתשובה ולעשות דבר בקדושה, כי יש אברהם יצחק ויעקב, חומש בראשית לא כתוב הלכות כמעט, ובזה גילה הזה"ק את שש מצוות תמידיות. לגלות מהו יראה ואהבה ועבודת ה'.

אבל היוונים מכסים את הכל, הכל יושן. וזה גורם שאין לו חשק בעבודת ה', יגיעה כלומר קצת יותר ממה שאתה צריך, צדקה יותר ממה שאתה יכול, ולהתקשר לצדיקי אמת, ללמוד מה חדש, ואז זוכה לשמוע היטב בעצמותיו.

מה זה עולם הבא, אתה יכול לשבת כאן, ויכול לשבת יותר גבוה, לא מספיק לי קטן, רוצה למקום היותר גדול, מה יעשה, תעבוד לפי האור שנכנס בך, יש אור שיותר גבוה ממך שאתה עוד לא יודע, זה סגור ממך, ואתה מרמה עצמך כל החיים, לא יגע בתורה, רוב אנשים ככה, ולא יגע בתפילה, ולא מטהר עצמו מתאוות. מאידך צריך יגיעה על התחזקות ולהיות נורמלי, כי אדם שיודע הכל, אבל משוגע, לא רוצה לאכול ומשתגע, יקבל מקיף ויבין להיות איש נורמלי.

רבי לוי יצחק היה צועק עלי שאני מדי חניאק, היה תקופה ששנאתי אותו בגלל שהפיל אותי מאד, אמר לי להיות נורמלי. עשה אותי בן אדם, לא יודע אם זה עזר, אבל ניסיתי. חשבתי שאני חכם, עד שהבנתי שהוא צודק, האמנתי לדבריו כי הוא בא מאומן. בסוף האמנתי. וכך צריך לקבל מקיף. לצאת משלימזלקייט.

עיקר הדבר תלוי בחברים שמדברים דברי אמת. נכון שצריך ללמוד הרבה לבד, אלקות וכו', אבל בדרך כלל מוכרח חבר לדבר, הדיבור ממשיך מוחין, ומבין יותר עמוק, וזה גשמאק ומוראדיג. כך צריך לדבר בעבודת ה'. עשה רבינו נחל נובע, אור של תורה, להדליק נר חנוכה ר"ת נח"ל, עשה רבינו נחל נפלא מאד, שמדליק אותנו, וגורם שיש לדבר ביחד, לדבר ביראת שמים, לא פלפול בלקו"מ, אלא איך באמת אהיה בשמחה, איך אדע באמת כי מלא כל הארץ כבודו וה' איתי ואצלי, ואח"כ מתייגע יותר, מנחה אחד כראוי, כמה פרקי תהילים כראוי, להתאפק לעשות דבר או שתיים בקדושה.

עבר יום או יומיים הנה כבר נפל, נאבד העבודה הגדולה, ופעמים שמצליח שנה או שתיים, ואח"כ. רבינו מלמד איך זה נשאר ע"י התחדשות. וכך יוצא מכל הצרות והבעיות. אני צריך לקנות מסכתות ויראת שמים, כשיש לך התחזקות

ובירורים, ובירור הנפש, והעלאות.

אנחנו שלימזל, אבל ב"ה דבקים ברבינו, הוא מעלה את המקיף. לכן הזכיר רבינו ענין שרפים ומלאכים. וכו'. ית' להלן.

נשוב לאות י', כלליות בן ותלמיד, שמתעורר לפתוח עיניו לרואת שיש מקיפים, ואז כשמדבר עם חברו ביראת שמים, לא קבלה וסודות בלי דביקות, אלא עם יראה דווקא. לדבר ביחד בספרי רבינו ולחפש איך לקיים.

כך היה תמיד השיחה אצל אנ"ש, חיזוק, וענין של עבודה, איך לקיים את העבודה, איך ללכת ברחוב, כל חבר היה פתוח לחברו ודיברו ביחד, וכך נמשכין המקיפין ואתה יוצא מגדר שלימזל, כי יש כלליות בן ותלמיד.

כי כשמדברים יוצא הפנימי ונכנס מקיף חדש, לכן צריך חברותא. איש חכם מאד לא צריך, אבל גם הוא טועה, כי לא דיבר עם אחר, כשמדבר עם אחר, מבין את הטעות. כל מה שמדברים נהיה בירור אמת. כשמדברים עם אחרים בעבודת ה', יוצא משלימזלקיט, ואז נכנס בו המקיף, ואז יש לו שייכות עם תורה ז'.

ואז בכלליות בן ותלמיד יהיה לו הארת הרצון בשעת האכילה. זה מדרגה נמוכה של הארת הרצון. כי מקיפי הכתר של יוה"כ הוא גבוה מאד ומאיר בחנוכה.

בליל שבת עולה השכינה, ובנרות שבת מרומז שהשבת תעלה בשבת בבוקר לאור הכתר. בלילה עולה לכתר התבונה, ראש התבונה, ובשבת בבוקר היא תעלה אל 'איה'. נר אחד מספיק. איך יוצאים מימות החול לשבת, שהעוה"ז עולה, ולכן מוכרח מקוה בערב שבת, ושנים מקרא ואחד תרגום, ומכינים עצמנו בהתלהבות לשבת קודש, בפרט שבת חנוכה. כמ"ש בסי' ב', להמשיך קדושת שבת לימות החול, ויתגלה עוד שבת קודש, כל שבת הוא מקיף חדש.

ולמה צריך להדליק ז' נרות בחנוכה עד זאת חנוכה, חנוכה הוא פלא, כי קדושה הוא בחי' נצח הוד יסוד, האמונה שלך וקרבת ה', תלוי בנצח, תנצח את היצר הרע ייה לך, ואם לא לא, אם אתה מנצח הוד, כבוד והתפארות רק מאמונה, יש לך, ואם לא, דוה, נפילת ההוד, גיד הנשה פיסח. הוד בחי' חן. כמ"ש בסי' א'. אם יש לך יסוד, חשק וקדושה, יש לך, ואם לא לא, כי המלכות עומדת תמיד באחורי נה"י, ולכן מוכרח נה"י כדי להחיות את המלכות.

פקד פקדתי אומר התיקני הזה, שני פקידות, נצח והוד שנעשה יסוד ומזה יש גאולה. ובתיקונים כתוב שחנוכה ופורים זה פקד פקדתי, סוד תרין משיחין. זה הלשון פקד יפקד, סוד הגאולה, ג'אלת ש'בט נ'חלתך ה'ר ציון זה שכנת בו, הוא אותיות נגה"ש של דריידל, כי כל אתערותא דלתתא מעלה מ"ן ניצה"ק ונמשך יחוד, ונעשה נחת רוח לה', ונמשך היולי, שפע לכל העולמות וגן עדן לנצח נצחים, כל הברכות הנצרכות. גאלת, הוא הגאולה. כלומר ביהמ"ק, אומר רבינו שחנוכה הוא ביהמ"ק ממש, בחי' גאולה. כמ"ש רמב"ן פ' בהעלתך, יש לך מנורה בתוך הבית.

בביהמ"ק היו מוכרים זכות הדלקת המנורה, היו מוציאים את הנר, זר היה יכול להדליק, הוציאו את הנר והדליק הזר ששילם.

חנוכה הוא הוראה ברורה שה' נמצא כאן, בחי' תלמיד, וכן הריון, יחודים ותיקונים, להרגיש ממש את ה'. וזהו ענין חנוכה, שיש ביהמ"ק גם כשאין ביהמק. וכאשר נשאת. וכאן הוא המשכה בדרך שהשכינה עומדת גבוה. בזמן שהיה ביהמ"ק היה כמה דרגות של העלאת השכינה בספירת הדעת או חג"ת. חנוכה הוא אור גדול שיורד למקום שהשכינה נמוכה, ומאירה אפילו בבי"ע, והקליפות לא יכולים לינוק.

חצי שעה, היום מדליקים בפנים, לא חצי שעה ראשון, רבי פינחס קאריצער ועוד צדיקים אמרו להזהר בתוך החצי שעה הראשון, זה ספק, לכן מחמירים, אבל העיקר גם אח"כ, אפשר לשבת שעה התבודדות גם אח"כ. חצי שעה זה בחינת השמן שהקליפות לא יכולים לנגוע בו, האור לא נופל, אור מופלא שיורד להאיר עמוק עמוק מאד, במקום שאי אפשר להאיר בדרך כלל, כלומר בשכל של שלימזל. זהו חנוכה. תתחיל התחלה חדשה, תתחזק, פעם ועוד פעם ועוד פעם, ז' נרות.

פקד פקדתי, זהו הגאולה, גאלת וכו', זהו כח של גאולה שמאיר למטה מאד, כמו במכת בכורות, ירד הקב"ה ושיבר כל קשרי הקליפות. זהו קדושת ישראל, לקחת את האור שמאיר בך, אני רוצה את זה, מאיפה לוקחים את זה, תתחזק, תדע שיש לך כן עוה"ב, תנסה להיות יותר טוב, אבל באמת. אם אתה רואה שלא ניסית, תתחזק עוד פעם.

ולכן מברכין ב' ברכות, שעשה ניסים, רבינו מזכיר ש"ע נהורין ב' פעמים הקף, אלף. נסים היינו בחי' פקד פקדתי, לחבר אל הנה"י דבינה, חכמה בינה מאוחדים, וזהו ידיים שבים החכמה, בחי' יוב"ל, המובא להלן. כי המשכת מקיפי הכתר שרבינו פועל תמיד, ד' פעמים ביום, ובפרט בשבת, מקיפי הימים, בתפילין, ובשבת יותר גבוה, אבל גם מקיפי הימים, שבת זה מקיפים אחרים לגמרי, בימות החול רק תבונה בשבת אבא ואימא ממש. אבל ביו"ט יש מקיפי השנים, וכן בחנוכה, מאיר מ"ה רב טובך, ב"ן הוא כוחות הבריאה שלמזל, ומ"ה הוא אור התיקון.

זה האור אינו יכול להאיר למטה רק ע"י בחי' ידיים שבים החכמה, ולזה צריך בחי' יוב"ל, כמבואר להלן, יובל הוא חיבור חכמה ובינה, שורש בן ותלמיד, יוב"ל ר"ת וכל בניך לימודי י"י, הוא שורש הידים שבים החכמה, ומשם מאיר בחי' רמזים שזה חג"ת, ספירות ימין ושמאל, כשאין אדם שלימזל הוא מתחיל לחפש רמזים איך להתחזק בימין ואיך להתעורר בשמאל, אהבה ויראה והתפעלות מגדולת ה'. כמ"ש מהר"ת בהל' נטילת ידיים הל"ו, שהשגות אלקות הוא ע"י חיפוש הצדיקים וכו'.

בשיחות הרן סי' מ' אומר על המחקרים 'ובאמת כל הקושיות שלהם אינם כלום והם כולם הבל ורעיון רוח', וכלשון מהר"ת בתפילה על אחד היה אברהם, מבקש מה' שלא להתבלבל מאנשים מבלבלים, אפילו שהם ת"ח וכו'. כי כל אחד נופל לבחי' יון, וכל אחד צריך לדעת שהכל מלא אלקות, ויש ניצה"ק בכל דבר, והעיקר הוא אהבה ויראה, מי שמסתפק בזה 'כל הקושיות שלהם אינם כלום והם כולם הבל ורעיון רוח'. נכון שצריך צמצום, לא מלאכים ולא מופתים ורבינו אור, רק לעבוד את ה' באמת בשכל פשוט. זהו חנוכה. ההתחלה עוד פעם ועוד פעם.

ומתוך זה נעשה וכל בניך לימודי ה', שהיה בחי' יובל

ראשונה י"ג מדות של רחמים, כל אחד מהם כלול מכל הי"ג, והיחוד נוצר ונקה נעשה אח"כ בשעת ההדלקה, ולא בשעת הברכה.

חנוכה זה ענין שעושים, ואח"כ עושים עוד פעם, כי בתחילה זה רק התחלה, לכן מכוונים י"ג תיבות. וכן ברכה שניה גם י"ג תיבות. מעוררים י"ג מדות של הרחמים, זה מה שרבינו פותח לנו שפע אור הרחמים הגדולים, ונעשה יחוד נוצר ונקה שזה גם הויה אקיה, ע"ב קס"א, אף שהיחוד נעשה ביום השמיני, אבל בכל יום נעשה איזה רחמים, בקבלה זה כתוב רק בזאת חנוכה, אבל הרי הכל כלול. ומזה ממילא נעשה יחוד או"א, ונעשה בחי' רג"ל, שהוא אור מיוחד, כח גדול מופלא שבמוחין שיוכל להאיר למטה למלכות אף שלא עלתה, כלומר רגל בראש אף שהמלכות בסוף, והרי למטה הוא רק יחוד הויה אדני, ולא הויה אקיה, שהרי לא עלתה למעלה, זהו החידוש של חנוכה שזה מאיר למטה, זהו הפלא של רגל, ולמעשה נמשכין הרחמים והמוחין.

ואח"כ יש לכוון כוונות אלול ס"ג וא"ה"ה, ורבים מתפללים בזה, בקי, ההתחזקות, ממש כמו שרבינו מלמד, כי צריך לזכור שה' מלא כל הארץ כבודו, באלול היינו שהמוחין הגדולים צריכין להפתח, לזה צריך כוונת אלול, הנותן בים דרך, כדי שיוכלו לפתוח שורשי מדות הרחמים, שזה מה שפתח משה רבינו, כדי להאיר מקיפי או"א צריך הנותן בים דרך, בקי ברצוא בקי בשוב, מ' ימי תשובה מרח אלול עד יוהכ נעשה דרך, כלומר שנפתחין אורות מדות הרחמים באלול, ומאירים דרך ב'ם, שיש רחמים אפילו במדת המלכות. כמ"ש בלקות סי' פ"ז. שם ב"ן שיש בה כמה דרכים, האיר בה רחמים, וזהו חנוכה נח"ל דקדושה.

נח"ל זה הכל, נחל נובע הוא רבינו, שנפתח מציאות הבינה, היובל נפתח בחי' רמזים, ושם מ"ה מתמלא, כי יסוד דאימא מתקן את המדות ז"א ונעשה ידיים, שם מ"ה מתמלא ונעשה נח"ל, המתקת הדמים, נחל העליון. והוא משפיע חיזוק על הנחל התחתון אף שהוא רחוק מאד מאד.

כי בחנוכה אין מלכות מקבל מז"א אלא מבינה כמו בר"ה, אבל זה לא הכל, אלא עושים פעם ועוד פעם, כן מקבלים מראש הז"א, ע"ב ס"ג מ"ה בגימ' להדליק, למה עוד פעם, אלא שלאחר שעשה פעם אחת באופן של מקיף אור גדול, עבשיו הוא העיקר, כי להדליק הוא העיקר, להדליק את הלב, לא להיות שלימזל. ולדעת שיש ד' אורות בעולם עב סג מה בן, זה המציאות שה' מתלבש באש מים רוח עפר, דצחמ, ונגה"ש של הדריידל, זה תמיד הארת המלכות עב סג מה בן. כמו שאומרים בהלל, הללו את שם ה', ויהי כבוד אשרי.

זהו המציאות למעשה, כי המלכות למטה נקראת אד"ני, יותר גבוה נקראת אלקים, יותר גבוה אה"ה, רק צריך להמשיך את ההויה, להתאחד לה', תדליק את הנפש שלך, אתה יהודי, אתה דבוק בעסב"מ, מוחין חכמה בינה ומדות ומלכות. ואז נעשה להדליק נ"ר, מקיף כזה, שמאיר שם ממש המציאות שמתלבש הכל עד למטה, ונעשה חנוכה, שאור הבינה מאיר למלכות. ונעשה מקיפין.

כ"ה, חנוכה, תיקון שם סג, אור גבוה שצריך להתלבש בבחי' יובל בכמה לבושים, ובבחי' ידים, ואח"כ מאיר במלכות. ולא גמרנו, אלא עוד ברכה, שעשה ניסים, ש"ע נהורין מקיפין, כס ים היינו פקידה וגאולה, גאלת הר זה שכנת, כי הכל מתגלגל ביחד. דריידל.

רמזים, נעשה בחי' לויתן, יסוד שמקשר, ומברר מתוך נחש העקלתון וכל הביורורים עולים ונמשך פרנסה, פותח את ידיך ומשביע לכל חי רצון.

ראשית המאמר מדבר מענין מזון, חלב, שפע מאין סוף. יש הארת הרצון שנמשך מלמעלה, והוא מתלבש בידיים שבים החכמה, אח"כ יורד להשגה פשוטה, מלכות פרנסה, ועי"ז אנו זוכים לקבל הארת הרצון אפילו למטה בשעת שלימזל, רק תיזהר שלא להיות שלימזל. ואיך, הוא ע"י שתדבר עם חברים. זהו קשר כלל המאמר. כשלומדים שיעורים עם אחרים, זה רק כדי להזכר בהאמת ולא להיות שלימזל.

עיקר גדר הכניסה אל התורה שייך לענין הדיבור עם אנשים. כוונות חנוכה.

ההתחלה להתעורר לאור העליון שנמשך מהצדיק, שם הויה יש בו ניקוד בכל יום, מלמעלה למטה, לתקן מדת הוד, החסרונות שלנו, ביום ראשון חסד, מתחיל לקבל אור מלמעלה, זהו מתנה נוראה, אני רוצה לאהוב את השי"ת, הוא נתן לי תורה ושבתי, האהבה הזאת אני רוצה לראות כמקיף ולעזוב את האהבות רעות. שזה בא מפגם ההוד, חן של שקר, וכן יראה, ליראה רק את ה' ולצאת מפחדים, וכן להתפעל רק מה', לדעת שה' מתפעל בי. לא בכבוד של שטות. נצח, מה רב טובך אשר צפנת, ולעזוב נצחונות של עוה"ז. היום הנר החמישי, הוד, הוא שאתה רוצה הערכה מאנשים, הוד של שקר, יש כבוד אלקי, חן האמיתי של ישראל, יסוד חשק תענוג דקדושה, לא יסוד דקליפה בלבול המח רח"ל, מלכות, ועטרת היסוד, כלליות המלכות של כל העולמות נקרא עטרת של מלכות. וכך מקבל מלכות דקדושה.

בברכה שניה זה הפוך, שעשה ניסים, שם הויה בתחילה מלכות, מלמטה למעלה, כי בברכה הראשון השפע נמשך מלמעלה למטה, [קבלה מותר לפרש, לא להתבלבל, זה לימוד בפני עצמו, פרי עץ חיים ורבי שבתי, וזה רש"ש, זה קדוש מאד, לא לעקם, מותר חדוש בעבודה, הצדיקים דווקא אמרו חידושים בזה, וצריכים לחיות עם זה, הכוונות מופעל ע"י הצדיקים, מי שיכול לכוון העיקר לא לערוב בין אדם לחבירו] והשניה הוא מלמטה למעלה, מהארת הרצון דלמטה, שעשה ניסים, שזה גאולה ופקידה במקום שעשה ניסים, כס ים, נצח הוד יסוד, ים יובל, ידים שבים החכמה מאירים לך למטה, האיר וברך נס, התעורר המח שלך לראות את המקיף, ולכן מברכין עוד ברכה, על הנס שהיה למטה, בשעת מעשה לא הבינו נצחון המלחמה, כשאין יהדות מי צריך נס המלחמה, מי צריך מדינה של פושעים, זה לא שמחה זה צרה יותר גדולה, אבל כשיש נס השמן, שה' אוהב אותנו, שיוכלו לעבוד את ה', ההתחלה הוא מלמטה, מלכות בליל א', הארת הרצון שיהיה לי אמונה. וביום השני, הארת הרצון לקדושת היסוד, שלישי הארת הרצון להוד דקדושה, כבוד ה', וכך מתחזק הארת הרצון, לנצח ולפעול למעשה, הארת הרצון דהתפעלות. ובכל יום, כולל הניקוד כל הימים הקודמים שהרי חוזרים להדליק את הנר של אתמול ושלשום, אני מתחיל עוד פעם מה שהתחלתי אתמול, מלעלה למטה ומלמטה למעלה, כשהוא עושה את זה שבוע אחד, יוכל לעשות כן בכל שבוע. ובשבת מתקן הכל. זהו כוונת היום יום', מחשבה דיבור ומעשה ומעשה דיבור מחשבה. תלתא יומא בתר שבתא וקמי שבתא.

ולכן נאמר פעם ענין הכוונות, שרבינו מזכיר כאן, ברכה

זה שעושים ז' פעמים ז' נרות, כי אנו תמיד צריכין רמזים. ההשגות אלקות בגין דישתמדעון ליה הוא ענין ז' מדות, כן כתוב בזוה"ק, לתפוס אהבה ויראה, כל דבר שאתה אוכל, זה או אהבה או יראה או התפעלות, וכן כל דבר שאתה רואה. והתכלית צריך לקבל מקיפין.

וכאן רבינו מלמד איך לצאת מגדר שלימזל ע"י שמדברים ביחד, ואז יהיה לך הארת הרצון למטה, שזה הברכה השניה, להמשיך ש"ע נהורין, עם אמונה, כי ייא"י, בגימ' א"ל, מקיפין, המשכתם ע"י נצח והוד שזה בחי' תלמיד, וגם נמשך מיוב"ל, נסים, למעלה בחי' בינה, ולמטה בחי' נצח הוד, תרין פקידות. וזה מתלבש במקיפי הדעת, בידיים שבים החכמה, ברמזים, ואח"כ בפשטות להחיות את עצמו.

צריך עוד הרבה להסביר. כשיש קשר זה, מובן הרבה קושיות בקבלה. ועיקר הכונה לקחת כלי, לא ריבוי אור, כי כל הירידות הם ריבוי אור, הצדיק מגלה ועושה צמצום, ומכניס שמן זך, תקח אור דיבורי הצדיקים, שמן משחת קודש, לצאת מהטבע, כפירה ואפיקורסות, הרי העולם מלא מתיקות ואורות נפלאים, אתה יהודי כשר ומתוק, רק תתחזק, אשריך.

פקד פקדתי נמשך מקיפין, ויש לך הארת הרצון, ואז תוכל לקבל מהידים שבים החכמה, כלומר לעשות דבר בקדושה, ומלכות, בעתו, חי רצון, ומקבל עוד שפע, ואז מקבל האור של הברכה הראשונה, אשר קדשנו. וכך בכל יום מחדש. התחלה חדשה.

ה' יזכנו להתחדש בדרכי עבודת ה', לא לטעות שאין דרך בשבילי, כי כבר נפלת, להתחדש ולהודות ולהלל לשם ה', תודה והודאה, מעין עולם הבא, לחיות עם השכל המקיף, תמיד תודה והודאה על כל הלכה, לפעול אחדות הפשוט מכל הפעולות משתנות. זהו היו"ט הראשון בשנה, חנוכה, ומדליקין נר בכל יום, וממשיכין חזרה מה שהיה ר"ה יוה"כ וסוכות התגלות המקיפין, שישאר לכל השנה להקי סאת השכינה, ועכשיו מתחדש שמציאות מקיפין נשאר בנו בכל השנה. ואז בא פורים ויכוין ללחום נגד עמלק.

שעשה ניסים עוד פעם בפורים, למחות עמלק ע"י התחזקות. ואח"כ נקבל פסח ושבועות נקבל תורה, נחיה שנה של חיים, עם חשק והתלהבות. ה' יעזור שנזכה לכל טוב, ולשנה טובה ומתוקה. זאת חנוכת המזבח, עליית הניצה"ק, הנשיאים והעגלות, כל דבר מקבל עליה, הכל חוזר ומתגלגל למעלה, ויהי רצון שנזכה לראות גאולה שלימה בב"א.